

บทนำ

“พี่เจอะ มะปรางรักพี่จัง”

เด็กหญิงตัวน้อยยังไม่เข้าวัยรุ่นต้วมเตี้ยเข้าไปกอดชายหนุ่มร่างสูงกว่าเธอ เกือบสองเท่าด้วยสีหน้าตื่นตระหนก เมื่อรู้ว่าชายหนุ่มกำลังจะไปเรียนต่อ ที่อื่น ขณะนั้นเธออยู่ ป. ๖ ส่วนเขาอยู่ ม. ๖

ในสายตาเขาไม่ว่าจะกี่ปีกี่วัน เธอก็ยังคงเป็นเด็กทารกตัวแดงที่นอน อยู่ในรถเข็นโรงพยาบาลเหมือนตอนที่เขาเจอครั้งแรก

“มาอ่อนพี่มีอะไร” ชายหนุ่มเพียงเอามือข้างหนึ่งลูบศีรษะเธอ

“เปล่านะคะ” คนเป็นน้องส่ายหน้าพร้อมกับทำหน้าจริงจังมากขึ้น
“มะปรางรักพี่เจอะ”

“เป็นพี่น้องกันก็ต้องรักกันสิ” ชายหนุ่มส่งยิ้มอ่อนโยนให้คนตัวเล็ก

“มะปรางไม่ได้รักแบบนั้น”

“แล้วมันแบบไหนกันล่ะ”

“เราไม่ใช่พี่น้องกันซะหน่อย”

โถ...แม่เด็กน้อย ที่ต้องรับ-ส่งให้ทุกวันกับน้องสาวของเขา แถมยัง

ต้องคอยดูแลไม่ห่าง ไม่ใช่น้องแล้วจะอะไร! ชายหนุ่มได้แต่คิดในใจ ชี้แจง
เถียงกับเด็กคนละรุ่น

“มะปรางเป็นเพื่อนฉันก็เป็นน้องสาวพี่ด้วยนั่นแหละ”

เด็กหญิงทำหน้าที่แสดงความไม่พอใจ เธอมองเขาแบบผู้ชาย ไม่ใช่
พี่ชายแบบที่เขาอยากเป็น ในขณะที่ชายหนุ่มกลับยิ้มหัวเราะมองเธอซ้ำๆ

“มะปรางไม่ได้อยากเป็นน้องสาวนะคะ”

“แล้วจะเป็นอะไรล่ะ”

“คนรักไงคะ!”

น้องน้อยของเขามองมาด้วยสายตามุ่งมั่นจริงจังจนเขาผงะไปเล็กน้อย
ก่อนจะหัวเราะอย่างเอ็นดู สงสัยช่วงนี้เธอจะอ่านการ์ตูนตาหวานมากไปแล้ว
มังงะ

“เดินให้คล่องก่อนเถอะยายจอมยุ่ง”

คนตัวเล็กกว่าได้แต่นึกประหลาดใจ เธอไม่ใช่เด็กสี่ห้าขวบที่ยัง
เดินไม่คล่อง แต่คอยดูแลเธอ เธอจะทำให้เขาดูว่าเธอไม่ใช่เด็กเล็กที่จะมา
บอกรักกันเล่นๆ

“ไว้มะปรางเดินคล่องแล้วเรามารักกันนะคะ”

ใครจะไปคิดว่าเธอจะจริงจังกับคำพูดนั้นมาจนตอนนี้

๑

ครี๊ด...ครี๊ด...

ฉันมองโทรศัพท์ที่ส่งเสียงและสั่นอยู่บนโต๊ะขณะทาลิปสติกสีแดง เลือดนกคอลเล็กชันใหม่ล่าสุดของยี่ห้อ LRZ ที่ฉันเพิ่งได้เป็นแบรนด์แอมบาสซาเดอร์

พี่ยา

ชื่อที่ปรากฏบนหน้าจอโทรศัพท์คือชื่อของพี่ปรียา เลขฯ หน้าห้องของพี่เจ ฉันไม่ได้มีธุระอะไรกับเธอหรืองานของเธอ แต่เวลาที่เธอโทร. หาฉันมีเพียงเรื่องเดียวกันคือ มีผู้หญิงไม่น่าไว้วางใจมาหาพี่เจ!

และถ้าคุณสงสัยว่าพี่เจคือใคร เขาคือผู้ชายคนแรก คนเดียว...ที่ฉันรัก

“คะ พี่ยา” ฉันรีบรับสายโดยไม่ต้องคิด เรื่องของพี่เจเป็นเรื่องสำคัญสำหรับฉันเสมอ

“คุณมะปรางคะ มีผู้หญิงไม่น่าไว้วางใจมาหาคุณเจคะ” เสียงกระซิบของพี่ยาดังมาตามสาย เข้าใจว่าต้องแอบโทร. มาหาฉัน

“มานานรียังคะ”

“เพิ่งมาถึงคะ กำลังจะเข้าไป”

“ถ่วงเวลาได้มั้ยคะ อีกไม่เกียติสับนาที่ถึงแน่นอนคะ”

“จะพยายามนะคะ”

“ขอบคุณนะคะพี่ยา” ฉันไม่ลืมขอบคุณพี่ยาอย่างซาบซึ้งใจ ฉันคิดอย่างนั้นจริงๆ

“พี่เต็มใจคะ”

หลังวางสายจากพี่ยา ฉันก็รีบแต่งตัวและออกจากคอนโดทันที ถ้าช้ากว่านี้ เขาไปถึงไหนต่อไหนกันแน่

เกือบสามปีแล้วนับตั้งแต่พี่ยาเข้ามาทำงานกับพี่เจ พี่ยาเป็นสาวใหญ่วัยย่างเข้าเลขสี่ เธอทำหน้าที่คัดกรองผู้หญิงที่จะเข้าพบพี่เจให้ฉัน หากมีใครน่าสงสัย พี่ยาจะรายงานทันที

นี่ไม่ใช่ว่าฉันไปจ้างอะไรพี่ยาเขาอะ ที่พี่เขายอมช่วยเพราะชอบฉันล้วนๆ นี่ยังเป็นดาราในดวงใจเขาด้วย แถมเรายังคุยกันถูกคอสุดๆ

ฉันไม่รู้ว่พี่เจรู้เรื่องนี้มั้ย แต่การที่พี่ยายังคงเป็นสายลับให้ฉันได้มาเกือบสามปี ฉันเดาว่าเขาคงไม่รู้ละมัง ไม่งั้นพี่ยาคงโดนดั่งไปนานแล้ว

ฉันใช้เวลาไม่ถึงสิบห้านาทีในการมาถึงที่ทำงานของพี่เจ ที่ทำแบบนี้ได้เพราะว่าคอนโดของฉันแทบจะอยู่ติดกับที่ทำงานของพี่เจเลยก็ว่าได้ นี่ไม่ใช่เรื่องบังเอิญ แต่ฉันตั้งใจซื้อคอนโดแถวนี้เพื่อจะได้อยู่ใกล้เขา โชคดีที่วันนี้ได้อยู่คอนโดพอดี

อาจจะมองว่าฉันเยอะ...ใช่

“พี่ยาคะ”

ห้องทำงานของพี่เจอยู่ชั้น ๑๗ ทำให้ฉันต้องเสียเวลาไปกับการขึ้นลิฟต์ค่อนข้างนาน ทันทีที่ประตูลิฟต์เปิด ฉันรีบตรงไปที่โต๊ะพี่ยาซึ่งอยู่ไม่ห่างจากห้องของพี่เจ

“มาคะ คุณมะพร้าว”

พี่ยากวักมือเรียกเมื่อเห็นฉันวิ่งกระหืดกระหอบออกมาจากลิฟต์
อย่าให้แฟนคลับต้องมาเห็นสภาพฉันตอนนี้เลย ค่าตัวตกแน่นอน

“เข้าไปนานรึยังคะ” ฉันถามพี่ยาทั้งๆ ที่ยังหอบอยู่

“เข้าไปสักพักแล้วค่ะ” พี่ยากระซิบตอบ

“คราวนี้ใครคะ”

ปกติพี่เจมีผู้หญิงมาหามากหน้าหลายตา มีทั้งมาติดต่องานและอย่าง
อื่น กรณีหลังพี่ยาจะรายงานฉันทันที ฉันรู้ว่าฉันไม่มีสิทธิ์อะไรไปห้ามพี่เจ
ถ้าเขาจะไปทำอะไรกับใคร แต่ฉันมีสิทธิ์ขัดจังหวะเขาได้

ที่ต้องทำแบบนี้เพราะฉันไม่อยากให้เขาถูกผู้หญิงพวกนั้นหลอกนะสิ
เอาตามตรงแล้วกัน เพราะฉันห่วงไง ถึงแม้ว่าเขาจะยกตำแหน่งน้องสาวคน
ที่สองให้ฉัน แต่ฉันไม่เคยต้องการ และแสดงเจตจำนงชัดเจนมาโดยตลอด
ว่าอยากเป็นมากกว่านั้น

และเขาก็ไม่เคยคิดจะตอบรับเช่นกัน

“หน้าใหม่ นะคะ ไม่เคยเจอเลยคะ” พี่ยาส่ายหน้าอย่างสนใจ เสียง
ของพี่ยาทำให้ฉันหลุดออกมาจากห้วงความคิดนั้น

“ไม่เป็นไรค่ะ เดี่ยวมะปรางเข้าไปเอง” ฉันโบกมือพร้อมกับส่งยิ้ม
อย่างมั่นใจให้พี่ยา

หลังจากยืนพักที่โถงพี่ยาจนหายหอบแล้ว ฉันก็หยัดตัวตรงอีกครั้ง
แล้วเดินอย่างเฉิดฉายตรงไปที่ห้องทำงานของพี่เจ ก่อนจะเปิดประตูอย่าง
ถือวิสาสะ

ภาพที่ปรากฏตรงหน้าฉันคือ หญิงสาวรูปร่างสูงเพียวและหน้าอก
หน้าใจล้นเหลือ ใบหน้าสวยงามและริมฝีปากอวบอิ่มอยู่ห่างจากหน้าพี่เจ
ไม่ถึงคืบ

จะจูบกันอยู่แล้ว!

“พี่เจ!”

สองร่างตรงหน้าหันมามองทันทีที่ฉันเปล่งเสียงออกไป สีหน้าของ

หญิงสาวคนนั้นตื่นตระหนก ตรงข้ามกับพี่เจที่ไม่ได้มีแววตกใจเลยแม้แต่น้อย คงเพราะชินแล้วกับการที่ฉันเข้ามาขัดจังหวะแบบนี้ เขาเพียงแค่ขมวดคิ้วและส่งสายตาตุมาให้ฉันเล็กน้อย

“ไม่กลัวหรอคะ!”

ส่วนแม่สาวอกบิ๋มนั้นดูจะตกใจอยู่ไม่น้อยที่ฉันโผล่พรวดเข้าไปแบบนั้น

“มะปราง...” ปากเรียวสวยคู่นั้นพึมพำเบาๆ คงไม่ต้องถามว่าฉันเป็นใครให้ยาก ใครๆ ก็รู้จักฉันกันแทบทั้งประเทศ

“ถ้าไม่รบกวนจนเกินไป ช่วยขยับออกห่างจากเขาสักนิดได้มั๊ยคะ” ฉันฉีกยิ้มหวานยิ่งกว่าโกโก้เย็นของร้านกาแฟในบิ๋มน้ำมันให้หญิงสาวแปลกหน้าคนนั้น เหมือนคุณเธอจะผละไปกับรอยยิ้มนั้นเล็กน้อย

“คุณมะปรางกับเจ...”

“น้องนะ” เสียงพี่เจดังชัดขึ้นมาก่อนที่เธอจะพูดจบ

คำก๊น้องสาว สองคำก๊น้องสาว ไม่ได้อยากเป็นเสียหน่อย

“วันนี้้องคะ อีกไม่นานจะเป็นมากกว่านี้” ฉันออกตัวแรงแบบไม่กลัวหน้าแตก ทำให้เธอหน้าเหลอไปนิดๆ

พี่เจขมวดคิ้วยิ่งขึ้นไปอีก ในขณะที่ผู้หญิงคนนั้นก็ยังอยู่ข้างตัวเขาไม่ไปไหน ถึงแม้ในใจจะอยากไปกระซอกเธอออกมาแค่ไหน แต่ก็ต้องยั้งมือไว้ เพราะไม่อยากเป็นข่าวหน้าหนึ่ง

ฉันแบปากเล็กน้อยเพราะรู้สึกไม่พอใจการกระทำของสองคนตรงหน้า ก่อนจะตัดสินใจเดินเข้าไปแทรกกลาง ฉันเลือกเดินผู้หญิงคนนั้นแล้วหันไปยิ้มกว้างให้พี่เจ ตีเนียนคล้องแขนเขาไว้อย่างสนิทสนม

“กินข้าวกันนะคะ จะเที่ยงแล้ว มะปรางหิว”

พี่เจเหล่มองฉันเล็กน้อย สายตาของเขาไม่ได้มีแววพอใจแม้แต่นิดเดียว

“พี่ไม่หิว”

“ไม่ได้ นะคะ เดี่ยวเป็นโรคกระเพาะ จินจะหาว่ามะปรางไม่ดูแลพี่”
 จินไม่สนใจสายตาคมของเขา ยังคงแต่

“คุณ เอ่อ...กลับไปก่อนแล้วกันนะคะ” จินหันไปฉีกยิ้มให้หญิง
 นรนามผู้หนึ่งอีกครั้ง พร้อมกลับไล่เธอกลับแบบไม่มีปี่มีขลุ่ย

พี่เจส่ายหน้าเอือมระอา แล้วพยักหน้าให้เธอ

“กลับไปก่อนนะฝ่าย”

“ไฉนดักใหม่คะ”

ฝ่ายส่งยิ้มพร้อมกับโบกมือลาพี่เจข้ามหัวจิน เธอเลือกเดินหันเหมือน
 ที่จินทำกับเธอ...โอเค แพร่ดี

แต่...เขาเลือกฉันล่ะ!

“ไม่เจอกันอีกจะดีกว่าค่ะ บาย”

จินโบกมือพร้อมกับส่งยิ้มที่ใครดูก็รู้ว่าเสแสร้งสุดๆ ให้ฝ่าย เธอ
 กลอกตามองบนหนึ่งครั้งก่อนเดินออกจากห้องไป

ไม่ว่าจะไม่มีใครรู้สรรพคุณของจิน นางเอกในจอ แต่นอกจอกลับ
 ร้ายยิ่งกว่าละคร แล้วไง แคกับเรื่องพี่เจเท่านั้นละ

หลังจากที่ฝ่ายเดินออกไป ก็เหลือแค่จินกับพี่เจ แต่อย่าคิดว่าเราจะ
 ได้สวีตกันสองต่อสอง ทุกครั้งที่จินทำแบบนี้ สิ่งที่มาคือ พี่เจดูฉัน
 นะลิ!

“อีกแล้วมะปราง”

เพราะเรื่องแบบนี้ไม่ใช่ครั้งแรก จินมักจะมาตีระฆังหมดยกทุกครั้ง
 เมื่อพี่เจมีผู้หญิงมาหา ไม่ว่าเขาจะนัดมาหรือพวกเขามากันเองก็ตาม และ
 ทุกครั้งจบลงที่พี่เจต้องบอกให้พวกเขากลับไปก่อน ทำไมละ ก็ฉันกลัวเขา
 ติดโรคไง นี่เป็นห่วงนะ!

จินก็ได้แต่ยิ้มอย่างไม่รู้สำนึกให้เขาเท่านั้นละ

“ค่ะ อีกแล้ว แต่ถ้าพี่อยากรู้ว่าครั้งที่เท่าไร...” จินทำท่ายกนิ้วขึ้นมา
 นับ ถึงแม้ว่าจริงๆ จะจำไม่ได้ก็เถอะ

“พี่ไม่ได้ถาม” พี่เจกตเสียงต่ำลงอีกเพื่อให้ฉันรู้ว่าเขาโมโหมาก
“มะปรางให้พี่เจทำโทษก็ได้นะคะ จะหอมแก้มหรือจูบดี” ฉันยื่นหน้า
เข้าไปใกล้พี่เจ หวังว่าเขาจะเลือกสักอย่าง ถึงแม้จะรู้ว่าสิ่งที่เขาจะทำก็คือ...
เชยหน้าฉันออก!

“กลับไปได้ละ พี่มีประชุมบ่าย”

อ้อ โซลี มีประชุมบ่าย เลยนัดผู้หญิงมาตอนสิบเอ็ดโมงสินะ!

“อีกตั้งเกือบสองชั่วโมง กินข้าวด้วยกันก่อนนะค้า” ฉันถือโอกาส
คล้องแขนทันทีที่เขาปล่อย

พี่เจปรายตามองแขนของเขาที่ถูกฉันจับจอง ก่อนจะเลื่อนสายตาขึ้น
มาจ้องหน้าฉันอย่างกับจะกินเลือดกินเนื้อ

“มีความผิดติดตัวยังจะมาขออนุญาตนี้อีกเธอ” พุดไม่ทันจบเขาก็เกาะ
มือฉันออกแล้ว

“ก็ทำไมชอบนัดมาที่ทำงานล่ะ มันไม่โอเค” ฉันก้มหน้าหลบสายตา
เขาแล้วบอกสิ่งที่อยู่ในใจออกไป ทำไมเขาชอบให้ผู้หญิงมาที่ทำงาน มันดูไม่
เหมาะ หวังก็เหตุผลหนึ่ง อีกเหตุผลคือฉันไม่อยากจะเสียชื่อ ถึงแม้เขา
จะขึ้นชื่อว่าเสียไปแล้ว อย่างน้อยก็นัดที่อื่นไปสิ แค่นี้ฉันก็ไม่รู้ไม่เห็นแล้ว

“เฮ้อ...” หลังจากเสียบไปสักพัก ในที่สุดเขาก็ถอนหายใจออกมา

“แต่ไปที่อื่นได้ใช้มั๊ยตกลง?”

พี่เจพูดยืมร้าย ฉันได้แต่อ้าปากค้าง ไม่คิดว่าเขาจะมาแบบนี้ ไปที่อื่น
ไม่ไหวได้ แต่ฉันจะไปตามยังไงกันล่ะ

“จะกินข้าวก็ตามมา” พี่เจตบตเปลี่ยนเรื่องเมื่อเห็นว่าฉันนิ่งไปแล้ว
ฉันรีบก้าวตามเขาเมื่อตั้งสติได้ พร้อมกับเสนอชื่อร้านอาหารชื่อดัง
แถวนี้

“ไปไหนดีคะ ร้านสเต็กบีฟมี หรือว่าอาหารอิตาลีตรงหัวมุม หรือจะ
ไป...”

“โรงอาหาร”

หมดกัน...

ฉันยื่นเท้าที่สวมส้นเข็มตามพี่เจลงไปที่โรงอาหารของบริษัทเขา หลังยังคงตั้งตรง เปล่งประกายเจิดจรัสตลอดเวลาให้สมกับการเป็นซูเปอร์สตาร์สำหรับคนที่นี้ พวกเขาเจอฉันจนชินเสียแล้ว ไม่มีใครแปลกใจกับการมาของฉันแต่อย่างใด

พี่เจหยุดที่ร้านข้าวราดแกงที่เขามักจะกินทุกครั้งที่ผมมากับเขา

“เอาไข่พะโล้ครับ อย่างเดียว สองฟอง”

“เหมือนกันค่ะ” ฉันสั่งตามแบบไม่คิด ทำให้เขาหันมามองเล็กน้อย

หลังจากได้รับอาหาร พี่เจก็ถือจานไปนั่งที่โต๊ะร่วมกับพนักงานทั่วไป ฉันสังเกตว่ามีคนลุกออกไปนั่งห่างจากเขาด้วยท่าที่เกรงใจ พี่เจก็แบบนี้ละ ติดดิน ไม่ถือตัว น่ารักที่สุด ส่วนฉันเดินตามไปนั่งตรงข้ามเขาพร้อมกับโปรยยิ้มไปรอบๆ ฉันพร้อมจะเป็นข่าวกับพี่เจเสมอ

“วันหลังมะปรางทำอาหารเที่ยงมาให้ดีมัยคะ จะได้ไม่ต้องลงมา”

“พี่สงสัยมาตั้งนานละ ทำไมมะปรางว่างขนาดนั้น”

พี่เจสบตาฉันพร้อมกับถามออกมาตรงๆ แหม...คุณพี่จะให้น้องตอบยังไงละเจ้าคะ ว่าเวลาที่ว่างนี้แทบจะยกให้คุณพี่หมดเลย

“มะปรางจัดเวลาของมะปรางได้แล้วกันค่ะ”

“พี่ว่ามะปรางเอาเวลาไปทำอะไรที่มีสาระน่าจะดีนะ”

ทำไม่รู้สึกละเหมือนโดนด่าเลย นี่พี่เจกำลังหาว่าฉันทำเรื่องไร้สาระอยู่ชั้นหรือ ก็หนังสือพวกจิตวิทยาเขาบอกนี่ว่าให้ใช้เวลาไปกับสิ่งที่รัก ก็รักพี่เจเลยมาเฝ้าพี่เจ ผิดตรงไหน เอ้อออ

ฉันแค้นยิ้มให้พี่เจอย่างหมั่นไส้

“ขาดมะปรางแล้วจะรู้สึก”

“รู้สึกดี” ไม่ทันขาดคำพี่เจก็ตอบฉันอย่างรวดเร็ว

ฉันทำหน้ามึน ตักไข่พะโล้เข้าปากเคี้ยวอย่างเจ็บใจ คิดเสียว่าพี่เจเป็นไข่ที่กำลังเคี้ยว เคี้ยวให้ละเอียดเป็นผงเลย ฮืม!

ครี๊ด...ครี๊ด...

ระหว่างที่กำลังตั้งใจจดพี่เจ (ไข่พะโล้) ให้ละเอียด โทรศัพท์ของเขา ก็สั่น เขารับอย่างรวดเร็วจนฉันแอบมองหน้าจอก็ไม่ทันว่าใคร

“ครับ”

พี่เจรับสายด้วยคำสั้นๆ ส่วนฉันพยายามขยาดิบหูให้ใหญ่ที่สุดเท่าที่จะทำได้ พยายามเสียดูฟังว่าใครโทร. มาหา

“ครับแม่”

อ้อ...คุณแม่นั่นเอง แล้วไป ฉันว่าจะเลิกใส่ใจโทรศัพท์สายดังกล่าว แล้วหันมาทะเล่ไข่พะโล้ต่อ ถ้าไม่คิดว่าประโยชน์ต่อมาเป็น...

“หมั่นเหรอครับ”

หมั่น! ใครจะหมั่น อย่าบอกนะว่าพี่เจ

“ครับ แล้วหมั่นกับใครครับ”

นั่นสิ ใครหมั่นกับใคร บอกมะปรางด้วยคะคุณแม่

“อ้อ แม่หาไว้ให้แล้วเหรอครับ”

นี่อย่าบอกนะว่าแม่หาหาคู่หมั่นให้พี่เจ แล้วฉันล่ะ!

“ก็ดีนี่ครับ ผมว่าก็เหมาะดี”

ประโยคนั้นของพี่เจทำให้ฉันตกใจจนซึ้นร่วงจากมือกระแทก จานเสียงดัง และนั่นทำให้พี่เจรู้ตัวว่าฉันแอบฟังอยู่ เขาส่งสายตาดูๆ มาให้ เล็กน้อยก่อนจะคุยต่อ

“แล้วแม่คุยกับน้องรียังครับ”

น้องไหน! ถึงเขาจะจับได้ แต่นั่นก็ไม่สามารถทำให้ฉันหยุดเพื่อก ปากเคี้ยว หูก็แอบฟังต่อไป ในใจกลัวเหลือเกินว่าแม่ภาจะจับเขาคลุ่มถุงชน

“โอเคครับแม่”

มาถึงจุดนี้ฉันตาโตและเงยหน้ามองเขาแบบจริงจัง อะไรคือโอเค นี่ พี่ยอมหมั่นกับใครก็ไม่รู้ง่ายๆ เลยเหรอ

พี่เจมองมาด้วยหางตาเล็กน้อยก่อนจะพูดต่อ

“ได้ครับแม่”

“ได้ครับแม่คืออา ร้ายยย!”

“พี่เจอะหมั่นเหรอกะ” จันถามพี่เจทันที่ที่เขาวางสาย มารยาทอย่าเพิ่งเอามาใช้ตอนนี้ นี่กำลังวิกฤติ

พี่เจยิ้มช้าๆ พร้อมกับยกไหล่ทำหน้าที่ไม่รู้ไม่ชี้ และนั่นทำให้จันร้อนใจยิ่งกว่าแดดช่วงบ่ายของเดือนเมษา

“ไม่ตอบ ตกลงหมั่นจริงเหรอกะ”

จันรู้สึกร้อนที่ใบหน้าและขอบตา ไม่รู้ว่าตอนนี้ตัวเองมีสีหน้ายังไง แต่รู้สึกได้ว่ามีอะไรปริ้มๆ ที่ขอบตา

“ก็จริงแหละมั้ง”

สุดท้ายเขาก็ตอบด้วยท่าที่สบายๆ นี่หมั่นเลยนะ เรื่องใหญ่ขนาดนี้เขาไม่คิดอะไรเลยเหรอก ทำไมถึงง่ายดายแบบนั้น หรือว่าเขารักผู้หญิงคนนั้น แล้วจะไปรักกันตอนไหนได้นะ ในเมื่อจันเฝ้าเขาไว้ขนาดนี้

แต่ไม่ว่าจะยังไงเขาก็ตอบตกลงไปแล้ว ประโยคนั้นของเขาทำให้จันไม่สามารถทนนิ่งอยู่ตรงนั้น จันไม่ยากร้องให้ต่อหน้าเขา

“มะปรางขอตัวนะกะ” จันบอกลาเขาแบบไม่มีปี่มีขลุ่ย อยู่ยาวนานกว่านี้ก็กลืนน้ำตาไม่ไหวแล้ว

“อ้าว”

จันลุกขึ้นไปเก็บจานเข้าที่และเดินออกจากที่นั่นโดยไม่สนใจเสียงเรียกของเขาที่ดังตามหลังมา ขอมะปรางไปพักใจก่อนนะกะ เราค่อยเจอกันใหม่ ตอนนี้คิดอะไรไม่ออกจริงๆ

๒

ฉันใช้เวลาไม่ถึงยี่สิบนาทีในการกลับมาที่ห้อง พี่เจไม่ได้ตามมา ไม่มีการห้ามปรามหรือแม้แต่จะโทร. มาสักนิด ฉันกำลังรอ รอว่าเขาจะโทร. มาบอกว่า ‘มะปราง พี่ไม่ได้จะหมั้นหรือกะ คนอื่นต่างหาก’ แต่ฉันก็ได้แต่รอเก้อละนะ

แค่พอรู้ว่าเขาจะหมั้น ฉันก็รู้สึกว่าคุณค่าของตัวเองไม่ได้ ถ้ายังฝืนอยู่ต่ออีกฉันคงต้องนั่งร้องไห้ตรงนั้น แล้วมันก็คงจะทำให้ฉันและพี่เจดูไม่ดีในโรงอาหาร ฉันไม่อยากให้ใครนินทาว่าเขา โดยเฉพาะพนักงานที่เคารพนับถือเขา

น้ำตาที่ปรึ่มขอบตาเริ่มหายไปแล้วหลังจากที่ฉันปลีกตัวออกมาและมีสติมากขึ้น ยิ่งไงเสียจนกว่าจะได้รู้ความจริง ฉันไม่ควรตีตนไปก่อนไข้ ฉันยังไม่ได้ยินบทสนทนาทั้งหมดแต่กลับคิดเองเออเอง จริงๆ อาจจะเป็นคนอื่นก็ได้ที่หมั้น ว่าแต่ใครล่ะ

ด้วยความอยากรู้อยากถึงมากที่สุด ฉันจึงหยิบโทรศัพท์มากดโทร. หา จิน และ...

“มะปราง วันนี้ไม่ว่างคุย อยู่เเอร์”

ตู้ด...

จินกดวงสายไปอย่างรวดเร็วโดยที่ฉันยังไม่ทันพูดอะไรเลยด้วยซ้ำ
ฮือออ

เพราะว่าจินเป็นหมอ เวลาที่เธออยู่เเอร์ ส่วนใหญ่เธอจะรับสายไม่ค่อยได้ ยกเว้นวันที่ว่างจริงๆ ก็จะมีพอคุยได้บ้างเล็กน้อย ถ้าจินมีแฟน ถ้าไม่รักกันจริงๆ คงหนีบ้างละถ้าจะยุ่งขนาดนี้

สุดท้ายก็จนปัญญาที่จะรู้ว่าพี่เจหมั้นกับใคร ฉันวางโทรศัพท์แล้วทอดตัวลงบนเตียงอย่างหมดแรง พี่เจนะพี่เจ ไม่ให้ความกระจ่างกันเลย

ฉันนอนกลิ้งไปกลิ้งมาบนเตียงเกือบชั่วโง่งกับความคิดเดิมๆ ที่วนเวียนอยู่ในหัว คอยถามตัวเองซ้ำๆ ว่าเขาจะหมั้นจริงๆ เหรอ แล้วมันจะไปได้อะไรได้ยังไงล่ะ ถ้าเป็นแบบนี้ต่อไป ฉันอาจต้องไปพบจิตแพทย์

เพราะไม่รู้จะไปถามใครแล้วจริงๆ ก็เหลือแต่เจ้าตัวนั้นละ ในเมื่อเขาไม่มาอ้อ ก็ต้องเป็นคนไปถามเขาเอง เอาสิ ถ้าพี่เจจะหมั้นกับใครสักคน เพราะแม่บังคับ ฉันจะขัดขวางให้เอง แต่ถ้าเขารักกันจริงๆ ฉันก็คงต้องยอม

ฉันไม่รอช้า คว่ำโทรศัพท์ขึ้นมาอีกครั้งเพื่อส่งข้อความหาพี่เจ

MPng : ตกลงพี่เจจะหมั้นจริงๆ เหรอคะ

MPng : หมั้นกับใครคะ

MPng : ถ้าคุณแม่บังคับพี่บอกนะคะ มะปรางคุยให้

ฉันไม่วายหยอดคำพูดที่ทำให้ตัวเองดูเป็นฮีโร่ลงไปด้วย คุณแม่ของพี่เจ หรือที่ฉันเรียกว่า ‘แม่ภา’ ซึ่งเป็นชื่อเรียกที่ฉันติดมาตั้งแต่เด็ก เป็นเพื่อนสนิทของคุณแม่ของฉัน ท่านเอ็นดูฉันเหมือนเป็นลูกอีกคน แม่ภาคมักจะตามใจฉันยิ่งกว่าจินหรือพี่เจเสียอีก ปกติฉันก็ไม่ได้ไปรบกวนอะไรท่านนะ แต่ถ้าจะบังคับให้พี่เจแต่งงาน ได้โปรดบังคับให้มาแต่งงานกับหนูแทนเถอะค่ะ!

ถามว่าส่งข้อความไปเนี่ย จริงๆ ฉันก็ไม่ได้หวังจะได้คำตอบอะไรนะ

นานทีปีหนพี่จะตอบข้อความฉันสักที แต่เพราะความอยากรู้ที่มากเกินไป
ตอนนี้ ก็ขอเสียงหน่อยแล้วกัน เพื่อเขาตอบก็ดีไป ไม่ตอบก็ค่อยหาทางใหม่
และไม่ทันขาดคำ
ดิง!

MyLove : หืม

ไม่ใช่ใครที่โหน นี่เป็นชื่อที่ฉันใช้บันทึกชื่อพี่เจ แหมนอนว่าเขาไม่รู้
หรือก ถ้ารู้คงไล่ให้ไปเปลี่ยนแน่นอน

MyLove : จะรู้ไปทำไมเนี่ย

MPng : ให้มะปรางบอกเหตุผลเหวอะ ไหร. ดีกว่ามัย

เขาถามว่าฉันจะอยากรู้ไปทำไมนะเหวอ ให้พิมพ์คงอีกนานกว่าฉันจะ
บรรยายว่าฉันรักเขามากแค่ไหน แล้วการที่ฉันจะรู้ความเป็นไปของเขา
โดยเฉพาะเรื่องหมั้นนั้นมันผิดตรงไหน

MyLove : พอเลย ไม่ต้อง

MPng : แล้วตกลงจะหมั้นจริงๆ เหวอะ

MyLove : ทำไมพี่ต้องบอก

MPng : มะปรางยอมให้หอมแก้มก็ได้ค่ะ

MyLove : NO WAY

MPng : งั้นเออจี้ มะปรางไม่ไปกวนพี่วันหนึ่งเลย แต่บอกได้มัยคะ
ฉันยื่นข้อเสนอที่คิดว่าเขาน่าจะพอใจมากที่สุด แต่ให้มากที่สุดได้แค่
วันเดียวนะ เกินนี้ไม่ใช่จริงจิงๆ และผลตอบรับของเขาก็คือ

MyLove : OK deal!

บ้าจริง!

MPng : สรุปว่ายังไงคะ

ฉันถามไปต่างๆ ที่ใจยังเต้นตึกตัก กลัวคำตอบของเขาจริงๆ

MyLove : พี่ไม่ได้หมั้น จบนะ

กรี๊ดดด

พี่เจไม่ได้หมั้น ฉันหวีตรังออกมาอย่างดีใจพร้อมกับลงไปนอน
ติดดินบนเตียง น้ำตาเสีย แห่งความยินดีเปโระทางตาทั้งสองข้างของฉัน
เล็กน้อย รู้สึกโล่งอกแบบบอกไม่ถูก

ว่าแต่พี่เจไม่ได้หมั้น แล้วใครหมั้นนะ แต่ช่างเถอะ ไม่ใช่เรื่องของฉัน

วันต่อมา

“คัต!”

เสียงสังคัตจากผู้กำกับดังขึ้นขณะที่ฉันยืนกอดกับพระเอกรุ่นน้อง
หน้าใหม่ไฟแรงอย่าง ‘อาย’ หรือ ‘ชวิน บริพจน์’ เรากำลังเข้ามาใกล้สุดท้ายกัน
ก่อนที่จะละครเรื่องสายลับสายรักจะปิดกอง หลังจากจบคำสั่งคัต เราก็ผละ
ออกจากกันทันที

“เรีตค่า น้องมะปรางของเจ้”

เสียงแหลมเบี่ยงกว่าปลายไม้จิ้มฟันดังขึ้น พร้อมกับที่บุคคลเพศ
ชายร่างเล็กผมทองวิ่งด้วยท่าทางกระตุ้งกระตั้งเข้ามาหาฉัน เขาคือเจ้อแอ้
ผู้จัดการส่วนตัวของฉันเอง

“โอ้ย...เจ้ขา หิวจังเลย” ฉันพูดพลางเอามือกุมท้องแสดงท่าทาง
หิวโหยเพื่อให้เจ้สังสาร

“ดัยค่า จัดไป วันนี้เราจะไปฉลอง” เจ้อแอ้พูดด้วยสำเนียงเฉพาะ
ตัว พร้อมกับบุงแขนฉันให้ออกไปนั่งพักและยื่นแก้วน้ำหวานมาให้

เจ้อแอ้ทำงานกับฉันมาสสามปีเต็ม ฉันไม่ใช่เด็กในสังกัดใคร เป็น
นักแสดงอิสระที่มีค่าตัวติดอันดับต้นๆ แกรมตารางงานยังยุ่งวุ่นวาย ฉันจึง
ต้องจ้างเจ้อแอ้ให้มาดูแล โดยที่เจ้ทำทุกอย่าง ตั้งแต่ดูแลเรื่องตารางงาน
สัญญาว่าจ้าง การรับงาน หรือแม้แต่เสื้อผ้าหน้าผม

อันที่จริง เจ้เคยเป็นพี่เลี้ยงให้ฉันสมัยที่ฉันประกวดตามมหาวิทยาลัย
เรามาเจอกันอีกทีเมื่อสามปีก่อน ตอนนั้นฉันเริ่มดังใหม่ๆ ด้วยความที่เรา
คุยกันถูกคอ และความซื่อสัตย์จริงใจของเจ้ ทำให้เราเข้ากันได้และอยู่กัน

ยาว

“เราจะไปฉลองที่ไหนกันดีคะเจ้” ฉันถามขณะดูดน้ำหวานที่เจ้ออแอเตรียมไว้ให้ ปกติฉันจะถูกห้ามกินน้ำหวาน เพราะมันจะมีผลต่อเอวเอสของฉัน แต่เพราะวันนี้เป็นวันปิดกอง เจ้ออแอเลยใจดีเป็นพิเศษ

“ทางกองถ่ายเขาจะไปสวีตบาร์กัน อยากไปด้วยมั้ยละ” เจ้ออแอเสนอทางเลือกให้ฉัน

“อืม...”

ฉันเอนตัวที่เตะปาก เข้มปากเล็กน้อย ชมวดูดีให้พอดูดี เพื่อทำให้ดูสวยและน่ารักที่สุด โดยไม่ลืมพอยต์เท้าเพื่อจัดระเบียบร่างกาย ที่ทำแบบนี้เพราะฉันเลิ่บไปเห็นนักข่าวและแฟนคลับอีกสองสามคนที่กำลังแอบถ่ายรูปฉันอยู่ มันเป็นเรื่องปกติที่ฉันเจอจนชิน มีคนสนใจเป็นเรื่องที่ดี ฉันจึงเรียนรู้ที่จะต้องโพสท่าสวยตลอดเวลาเพื่อรักษาภาพลักษณ์

จริงๆ แล้วฉันเข้าวงการมาเพราะการเป็นนางแบบให้เพื่อนเล่นๆ แล้วไปสะดุดตาพี่เต้ผู้กำกับชื่อดังได้ยังไงไม่รู้ เลยถูกทาบทามมาเล่นละคร แล้วก็ดังซะงั้น ทำให้หลังจากนั้นฉันมีงานเข้ามาเรื่อยๆ

ถึงแม้จะชอบการถ่ายแบบและการแสดงมาตั้งแต่สมัยมหาวิทยาลัย แต่ใครจะรู้ ความจริงแล้วฉันไม่ได้อยากเป็นดารา ความฝันสูงสุดของฉันคือการได้เป็นแม่บ้าน อยู่บ้านเลี้ยงลูกให้คนที่ฉันรัก...พี่เจ

“เดี๋ยวขอถามจिनก่อนนะคะ”

จिनเป็นเพื่อนสนิทของฉัน เราโตมาด้วยกันจนฉันจำไม่ได้ด้วยซ้ำว่าเริ่มรู้จักกันตอนไหน แต่พ่อแม่ของเราสนิทกันมาก ที่พิเศษกว่านั้นคือ ฉันกำลังแอบรักพี่ชายของเธอ จะเรียกว่าแอบไม่ได้สิ เพราะฉันไม่เคยปิดบังเลย

“จิ้นเจ้ไปเก็บของรอนะ”

หลังจากเจ้ออแอเดินออกไป ฉันจึงหยิบโทรศัพท์ส่งข้อความหาจिन

MPng : จินจำ

JIN : มีไร่วามา

MPng : วันนี้ปิดทอง จะไปฉลอง ไปกะเค้ามัย

JIN : วันนี้ต้องอยู่เวรบายดีก็เลย ยาวถึงเช้า

MPng : กระซิกๆ

JIN : ไปไหน เม้ามัย เดี่ยวบอกแม่ให้

MPng : (สติ๊กเกอร์ยิ้มอ่อน)

จินช่างรู้ใจ อันที่จริงที่ชวนจินไปด้วยไม่ใช่อะไร ทุกครั้งที่ฉันชวนจินไปเที่ยวกลางคืน พี่จะมารับมาส่งเราสองคนเสมอ ในกรณีที่จินไม่ไปด้วย ถ้าแม่ภาวู๊ละก็ แม่จะส่งพี่เจมารับฉันแทบทุกที

ถึงแม้จะสัญญากับพี่เจว่าจะไม่ไปกวน แต่ถ้าเขามาหาฉันเอง นั่นก็อีกเรื่องหนึ่ง

พี่เจเป็นพี่ชายของจินที่เห็นฉันมาตั้งแต่เด็กๆ เขาดูแลฉันเหมือนที่ดูแลน้องสาวของเขา แต่เขาไม่ได้ใจดีทุกอย่างหรอก ในสายตาฉันเขาเป็นคนจริงจังและตุนมาก ส่วนมุมนอื่นๆ เขาไม่ยอมแสดงให้เห็นเสียด้วยสิ และตั้งแต่ฉันแสดงตัวชัดเจนว่าชอบเขา ดูเหมือนเขาจะยิ่งทำตัวห่างเหิน แต่นั่นก็ไม่ใช่ปัญหาของมะปรางคนไหนเช่นกัน

“เอาไงจ๊ะ มอปอ พี่จะได้บอกพวกพี่เณรเขา” เจ้ออแอ่จะเก็บของเสร็จแล้วจึงได้เดินกลับมาหาฉัน ส่วนพี่เณรที่พูดถึงคือผู้จัดละครเรื่องนี้

“ไปกับพี่เขาก็ได้ละ นานๆ ที”

การไปสังสรรค์กับทีมผู้จัดละครก็เป็นเรื่องที่ดี การสนิทกันทำให้เราทำงานร่วมกันได้ราบรื่น ถึงแม้เรื่องนี้จะปิดทอง แต่เรื่องหน้าๆ ก็มีโอกาสมาเจอกันใหม่อยู่ดี ฉันถือคติว่าผูกมิตรดีกว่าสร้างศัตรู

“งั้นพี่จะไปบอกพี่เณร มะปรางไปรอที่รถได้เลย”

หลังจากที่เจ้ออแอ่วิ่งไปหาพวกพี่เณร ไม่นานเขาก็วิ่งกลับมา

๑ เวรบายคือ ๑๖:๐๐-๐๐:๐๐ น. เวรดีก็คือ ๐๐:๐๐-๐๘:๐๐ น. โดยประมาณ

“สรุปว่าสามทุ่มคืนนี้นะคะหนู” เจ้ออแอ้จิบปากจิบคอพูด ถึงแม้จะยังหอบน้อยๆ จากการวิ่ง

“จึ้นเจ้ไปส่งมะปรางที่คอนโดเลยนะคะ”

“ได้จ๊ะ”

“แล้วมารับด้วยนะคะ คืนนี้มะปรางไม่เอารถไป”

๒๒:๓๐ น. สวีตบาร์

เสียงเพลงที่มีจังหวะชวนเต้น แสงไฟสีส้มต่างๆ ยิ่งสร้างบรรยากาศสนุกสนาน ชวนให้ผู้คนออกมาจุกย้ายส่ายเอวกันบนพลอร์ เจ้ออแอ้ก็เป็นหนึ่งในนั้น

ฉันนั่งมองเจ้ออแอ้ที่กำลังเต้นอยู่กับที่มันแสดงอย่างออกรส นี่ถ้าเจ้ไม่มาเป็นผู้จัดการฉัน คงเป็นนักเต้นมืออาชีพไปแล้ว

ฉันไม่ได้เข้าไปร่วมวงกับเขาด้วย จริงๆ ฉันไม่ใช่คนชอบดื่มชอบเที่ยว แต่ก็ต้องเข้าสังคมเป็นบางโอกาสเช่นวันนี้ ส่วนเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ฉันก็ดื่มได้ไม่มาก เพราะเป็นพวกคออ่อน แก้วที่สองก็หัลบแล้ว นั่นเป็นเหตุให้ฉันนั่งจิบแก้วปัจจุบันนี้ตั้งแต่สามทุ่มมาจนตอนนี้แบบไม่มีที่ท่าว่าจะหมด

“พี่มะปรางครับ”

เสียงเรียกจากข้างหลังทำให้ฉันหันไปมอง ก่อนจะฉีกยิ้มให้ผู้มาเยือน

“ว่าไงอวย”

“เปล่าครับ เห็นนั่งคนเดียว ขอนั่งด้วยนะคะครับ”

“เฮลิๆ” ฉันตอบแก้ือข้างๆ เพื่อให้อายนั่งลง

อายเป็นนักแสดงหน้าใหม่ที่รับบทพระเอกคู่กับฉัน เขาอายุน้อยกว่าฉันหนึ่งปี เรื่องนี้เป็นเรื่องที่สามที่อายเป็นพระเอก และแน่นอน ดังพลุดแตกทุกเรื่อง เรียกได้ว่าแฟนคลับอายมีตั้งแต่วัยมัธยมไปจนวัยเกษียณ ด้วยหน้าตาอันหล่อเหลาบวกกับความน่ารักถ่อมตน ไม่แปลกที่แฟนคลับเขาจะเยอะ แม้แต่ทีมงานต่างก็ชื่นชอบเขาทั้งนั้น

“พี่ไม่ไปเต้นเหรอครับ”

“ไม่ไหวจ้า ปูณนี่ขี้นั่งดูเฉยๆ ก็สนุกละ” จันส่ายหน้า อย่างที่บอก
จันไม่ใช่สายปาร์ตี้

“ปูณนี่อะไรกันครับ พี่ยังไม่แก่ซะหน่อย” อายยิ้มจนตาหยี เขาน่ารัก
จริงๆ นั่นละ

“ฮ่าๆๆ เอาเป็นว่าขอยู่ตรงนี่แล้วกัน”

“เดี๋ยวผมมอยู่เป็นเพื่อน”

“ไม่ชอบเต้นเหรอ” จันถาม จริงๆ เขาก็ดูไม่เหมาะจะไปเต้นเหรอกนะ
ในสายตาจันเขาดูเป็นคนสุ่มนุ่มลึก

“เฉยๆ ครับ ชอบนั่งคุยมากกว่า”

“พี่ก็เหมือนกัน”

“จบเรื่องนี้พี่มะปรางมีเรื่องอื่นอีกมั้ยครับ” อายถามพร้อมกับจิบ
เครื่องดื่มไปพลาง

“มีแต่งานถ่ายแบบกับโฆษณาไปจนถึงปลายปีเลย ขอพักก่อนจ้า”
เพราะว่าช่วงต้นปีงานละครจันเยอะมาก เลยขอเจ๊อ้อแอ้ให้ช่วยเว้นตารางให้
หน่อย เหนื่อยมากหน้าจะไหม

“งั้นอีกนานเลยสิครับ เราถึงจะได้ร่วมงานกันอีก” อายพูดพร้อมกับ
ทำหน้าเสียดาย

อายเป็นคนไม่ถือตัว จริงจังและตั้งใจทำงานมาก ทำให้การถ่ายทำ
ค่อนข้างเป็นไปอย่างราบรื่นและง่ายดาย ถึงแม้เขาจะเป็นน้องใหม่ แต่ต้อง
ยอมรับว่าเป็นมืออาชีพมาก

“เดี๋ยวก็วนมาเจอกันแหละน่า” เนื่องจากเรื่องที่เพิ่งปิดกล้องไปกระแส
ตอบรับดีมากจนมีข่าวคุ้งจันออกมาให้เห็นอยู่บ่อยๆ ไม่แปลกถ้าผู้จัดละคร
จะจับเรารู้กันอีก

“ผมดีใจมากครับที่ได้เล่นคู่กับพี่มะปราง พี่สุดยอดจริงๆ” อายมอง
จันด้วยสายตาชื่นชมโดยไม่ปิดบัง

“อายุก็ด้วยเถอะ เล่นตีมาก เทกเดี่ยวผ่านตลอด” ฉันชื่นชมเขาจากใจจริง

“ผมยังต้องฝึกอีกเยอะครับ” อายุก้มหน้ายิ้มแบบเขินๆ นี่ถ้าบรรดาแม่ยกมาเห็นชอตนี้ละก็ ร้านแตกแน่ๆ

เนื่องจากวันนี้กองถ่ายหมาโชนวีไอพีไว้แล้ว ทำให้บรรยากาศค่อนข้างเป็นส่วนตัว จึงไม่มีแฟนคลับของดาราคณโฑนเข้ามาได้ แต่ถ้าจำไม่ผิดเหมือนว่าร้านนี้จะเป็นของเพื่อนพี่เจ

“เดี๋ยวพี่ขอไปหาอะไรกินเพิ่มก่อนนะ” เพราะว่าเริ่มรู้สึกมีนๆ จากเครื่องดื่มในมือ ฉันเลยต้องหาอะไรมากินเพิ่ม วันนี้เจ้ออแอ่สุดสัปดาห์งดเว้นการจำกัดอาหารให้หนึ่งวัน

“เอ่อ...ผมขอเบอร์พีมะปรางไว้ได้มั้ยครับ” อายุเรียกไว้พร้อมกับเอื้อมมือมาแตะแขนฉันก่อนที่จะลูบไป

“อ้อ ได้สิ เบอร์ ๐๘๗...”

ยังไม่ทันขาดคำ ก็มีมือลึกลับมาจับมืออายุออกจากแขนฉัน พร้อมกับจุดข้อมือฉันให้ลุกขึ้น

“กลับบ้านได้แล้ว” เสียงทุ้มที่คุ้นเคยดังขึ้นจากข้างหลัง

ฉันและอายุถึงกับหน้าเหลืองไปกับเหตุการณ์ที่เพิ่งเกิดขึ้น เสียงที่คุ้นเคยนั้นทำให้ฉันหันไปมอง

“พี่เจ...”

“ใครครับพีมะปราง” อายุถามฉันด้วยสีหน้าสงสัย

และยังไม่ทันที่ฉันจะได้ตอบอะไรไป...

“ผมเป็นพี่ชายของมะปราง”

๓

“ผมเป็นพี่ชายของมะปราง”

พี่เจพูดด้วยน้ำเสียงสุภาพ เขาสบตาอายอยู่ลึกพัก ก่อนที่อายจะเป็นฝ่ายเอ่ยบ้าง

“สวัสดีครับ ผมชื่ออาย พอดีผมร่วมงานกับพี่มะปรางเรื่องนี้ครับ”

อายยังคงคอนเซ็ปต์อ่อนน้อมถ่อมตนน่ารักน่าเอ็นดูอยู่เสมอ เขายื่นมือให้พี่เจพร้อมทั้งโค้งตัวให้เล็กน้อย และยังนับว่าพี่เจก็ยังมีมารยาทอยู่ที่ยื่นมือมาจับมืออายและโค้งตัวลงนิดหน่อยเช่นกัน หนุ่มๆ ดีกันไว้นะคะ อย่าทะเลาะกันเพื่อแย่งมะปรางเลย

“ยินดีที่ได้รู้จักครับ เรียกพี่เจก็ได้ครับ” พี่เจยิ้มให้อาย ดีเกินไปมั้ย สนิทกันไปอีก

ฉันหวังว่าเขาจะมีท่าทีรุนแรงกว่านี้หน่อย อย่างเช่นตีหน้าเข้มใส่อาย หรือทำเสียงดู หรือหันมาดุฉันก็ได้ที่มาคุยกับผู้ชายคนอื่น แต่...ไม่มี ไม่มีเลยเจ้าค่ะ!

อายก็ด้วย ช่วยทำให้เขาเข้าใจผิดหน่อยได้มั้ย ช่วยหน่อยช่วยที

ฉันแอบส่งสายต้อ่อนหวานให้อาย เขาเลิกคิ้วขึ้นเป็นเชิงถาม เหมือนเขาจะไม่เข้าใจ ก็ใช่! เขาจะไปเข้าใจได้อย่างไร ในเมื่อเขาไม่รู้อะไรเลย

“อายเขาแสดงเป็นพระเอกคู่กับมะปรางค่ะ เราเลยสนิทกัน”

ฉันทำเป็นแนะนำอายให้พี่เจฟัง รวากับว่าเราสองคนสนิทสนมอะไรกันมากมาย แต่จริงๆ แล้วฉันกับอายแทบจะไม่ได้คุยกันเลยด้วยซ้ำ นอกจากตอนเช้าจาก อายมีคนรูมล้อมตลอดเวลา ส่วนฉันเวลาพักก็อยากจะพักจริงๆ เลยไม่ค่อยได้คุยกับใคร

ฉันเห็นว่าอายแอบอมยิ้ม เหมือนเขาจะเข้าใจแล้วนะว่าฉันต้องการอะไร เขาเหมือนจะหลุดหัวเราะออกมาหน่อยๆ ก่อนหันไปยิ้มและพยักหน้าให้พี่เจเพื่อยืนยันว่าเราสนิทกัน

“แม่ให้มารับกลับบ้าน” พี่เจพยักหน้ารับรู้ก่อนจะหันมาพูดกับฉัน

เหอะ! พูดอย่างกับฉันเป็นน้องสาวจริงๆ ของเขา โน่น จีนต่างหากที่เป็นน้องสาวพี่นะ ฉันไม่ใช่ ไม่อยากเป็นด้วย แต่ก็นะ ถ้าเขาไม่เรียกว่าน้องจะเป็นอะไรได้ล่ะ

“มะปรางกลับเองได้ค่ะ”

ฉันเช็ดหน้าขึ้นพร้อมกับแกะมือเขาออกแล้วขยับไปยืนข้างอาย ถึงแม่ที่จริงฉันไม่ได้อยากกลับเอง การที่เขามารับคือความต้องการสูงสุดของฉันตอนนี้เลยก็ว่าได้ แต่แค่อยากรู้ว่าเขาจะหึงบ้างมั๊ย

อายหันมามองฉันสลับกับพี่เจด้วยสีหน้าแงๆ เขาอ้าปากค้างเหมือนกำลังจะพูดอะไรสักอย่าง แต่กลับเป็นพี่เจที่พูดออกมาก่อน

“งั้นก็ดี”

อ้าว ไหงงั้นล่ะ ให้ถูกต้องพี่เจควรจะห้ามฉันและบอกว่าต้องกลับกับพี่เท่านั้นสิ ทำไมพี่เจเล่นนอกบททั้งล่ะ

“มะปรางจะกลับกับอายค่ะ”

เมื่อเห็นว่าพี่เจยังไม่มีการทำอะไรเสียที ฉันจึงประกาศออกไปโดยที่ยังไม่ได้ถามความเห็นอาย อย่าหักหน้าเจ้ะลูก และอายก็ทำได้ดี

“เดี๋ยวผมไปส่งพี่มะปรางเองครับ พี่เจไม่ต้องห่วง”

พี่เจยกมือสองข้างทำท่าเหมือนยอมแพ้ แต่สีหน้าของเขายังก่อกวน
คนรอบข้างได้ดีเป็นที่สุด สีหน้าของเขาไม่ได้มีความทุกข์ร้อนอะไรเลยที่ฉัน
กำลังจะไปกับคนอื่น

“ฝากด้วยนะครับ” พี่เจค้อมศีรษะให้อายเล็กน้อย

จากนั้นก็หันม้ายิ้มร้ายให้ฉันและพูดต่อ “พี่ขอตัวนะครับ”

พี่เจพูดจบก็โบกมือลาฉันกับอายและเดินจากไปทันที ทั้งให้ฉันกับ
อายยืนอึ้งอยู่ท่ามกลางเสียงเพลงและแสงสี

เฮ้ มันไม่ควรจะเป็นแบบนี้สิ ถ้าเป็นตามแผน คิโนี่ฉันควรจะต้อง
เมานิดหน่อย แล้วพี่เจก็มารับฉัน เขาต้องไปส่งฉันที่ห้อง อาจมีการพุงกัน
นิดๆ เพราะฉันเมา และถ้าเขาจะเกินเลยกว่านั้น ฉันก็อาจจะต้องจำยอม แต่
นี่อะไร! เขาเดินกลับไปแบบไม่หันมามองด้วยซ้ำ

“นั่นพี่ชายพี่มะปรางจริงๆ เหรอครับ”

อายถามระหว่างที่เราสองคนมองแผ่นหลังของพี่เจที่เดินจากไป

“ไม่ใช่ซะหน่อย ไม่ได้อยากเป็นน้องสาวด้วย” ฉันบอกไปตามตรง
ฉันไม่เคยปิดบังใครอยู่แล้วว่าคิดยังไงกับพี่เจ

“ชอบเขา?” สายตาของอายมีแววทะเล้นเหมือนกำลังเจอเรื่องสนุก

“รัก”

“ว้า ออเลย” อายถอนหายใจ ฉันอ่านน้ำเสียงของเขาไม่ออกว่าพูดเล่น
หรือพูดจริง

“ขอโทษละกันถ้าทำให้อกหักนะ” ฉันส่งสายตาที่เยิ้มไปด้วยความ
สงสารให้เขา แต่เขากลับ...

“ฮ่าๆๆๆ” อายขำจนต้องเอามือกุมท้อง

“ล้อเล่นสินะเมื่อกี้” ฉันขำท่าทางขี้เล่นของอาย ไม่คิดว่าเขาจะมีมุข
แบบนี้ด้วย

“พี่ประชดเขาเหอครับเมื่อกี้” เหมือนเขาจะหยุดหัวเราะได้แล้ว

“ก็เผื่อเขาหิวงิ”

“แล้วเป็นไงครับ”

“อย่างที่เห็น”

“ฮ่าๆๆๆ” อายกลับไปหัวเราะจนตัวอีกครั้ง ท่าทางของเขาทำให้ฉันอดหัวเราะไปด้วยไม่ได้ อายหัวเราะได้จริงจังและจริงใจดีจริงๆ

“ฮ่าๆๆๆ” ฉันหัวเราะกับอายอย่างอารมณ์ดี เอ้า ไหนๆ ก็เห็นแล้ววันนี้ อย่างน้อยยังมีเรื่องให้ขำได้ก็นับว่าดี

“พี่ยากดีมอะไรเพิ่มมั้ยครับ”

อายถามหลังจากที่เครื่องดื่มในแก้วของฉันหมดแล้ว ก่อนหน้านี้เรานั่งหัวเราะกันอยู่สักพักและคุยเรื่องลัทธิเพเทระ เข้าใจเลยว่าทำไมผู้คนถึงชอบรุมล้อมเขาตลอดเวลา เขาคุยเก่งแถมยังมีอารมณ์ขัน ตอนแรกฉันเข้าใจว่าเขาเป็นคนสุภาพเรียบร้อยเสียอีก

“ไม่แล้วละ เริ่มอยากกลับแล้ว” เพราะตอนแรกตั้งใจจะให้พี่เจมารับ แต่เขากลับไปแล้ว จึงไม่มีเหตุผลอะไรให้ต้องอยู่ต่อ และอย่างที่บอกฉันเป็นพวกคออ่นมากถึงมากที่สุด แค่แก้วแรกที่ดื่มไปนั้นก็ทำให้ฉันเริ่มมีนแล้ว

“ผมไปส่งได้นะครับ” อายเสนอตัวอย่างใจดี

“ไม่เป็นไรจ้า เดี่ยวเจ้ออแอ...”

ยังไม่ทันพูดจบ อายก็ชี้ไปทางฟลอร์ที่คนอื่นๆ กำลังเต้นกัน เห็นภาพเจ้ออแอกำลังเต้นอย่างอ่อนแรง เซ้ายที่ขวาที่

เมาแอ่ หมดสภาพ

“ไม่น่าจะไหวนะครับ ให้ผมไปส่งนะครับ”

“ก็คงต้องอย่างนั้นแล้วละ”

ก็ในเมื่อเจ้ออแอเมาเสียขนาดนั้น แต่ยังเต้นไม่หยุด คงต้องปล่อยให้พวกพี่เดินหัวกลับไปส่ง ส่วนพี่เจก็หนีกลับไปแบบไม่ไยดี นั่งแท็กซี่ตอนนี้นักลัว ให้อายไปส่งน่าจะเป็นหนทางที่ดีที่สุด

“รบกวนด้วยนะคะ” ฉันพูดกับเขาอีกครั้ง ขณะที่เราเดินมาเช็กสภาพ
เจ็อแอ้อีกรอบ

“ไม่รบกวนเลยครับ” อายตอบพร้อมกับส่งยิ้มให้ฉัน

“เจ้ มะปรางกลับก่อนนะ” ฉันตะโกนคุยกับเจ็อแอ้อีกับเสียงเพลง
ดังกระหึ่ม เจ็อแอ้อียังคงเต้นด้วยท่าหนอนหมดแรง

“กลายางายายย” เจ็อแอ้อียังพอมีสติตอบคำถามของฉัน แต่ดู
เหมือนจะควบคุมคลื่นได้ค่อนข้างลำบาก

“เดี๋ยวอายุไปส่ง เจ้โหวมัย” ฉันถามด้วยความเป็นห่วง ถึงจะรู้ว่าเธอ
สนิทกับพวกพี่เจิน แต่เมื่อนานนี้ก็กลัวอยู่ดีว่านางจะได้นอนเฝ้าโต๊ะแถวนี้

“หวยยย กามกลางมาน” เจ็อแอ้อีไปตามฟลอร์แบบไม่สนใจใคร

“ไปเลยมะปราง เดี่ยวพวกพี่ดูเอง” พี่แหวน หนึ่งในทีมงานของพี่เจิน
ตะโกนบอกฉัน เธอก็เป็นอีกคนที่สนิทกับเจ็อแอ้อี

“ฝากด้วยนะคะ มะปรางลานะคะ” ฉันฝากฝังเจ็อแอ้อีไว้กับพี่ๆ
ทีมงานพร้อมกับยกมือไหว้ลาทุกคน

“กลับก่อนนะครับ” อายก็เช่นกัน

หลังจากที่ลาลาทุกคนเรียบร้อย ฉันก็เดินตามอายออกไปที่รถ รถ
ของเขาจอดอยู่หน้าร้านในตำแหน่งที่จอดรถซูเปอร์คาร์ แหงลิ เขาขับรถ
สปอร์ตหรูขนาดนั้น

ฉันพยายามมองหารถของพี่เจเพื่อเขาจะยังอยู่ ปกติเขาจะนั่งรถตู้ที่
มีคุณลุงซัซเป็นคนขับคู่ใจ นานๆ ทีถึงจะขับรถของเขาเอง แต่ไม่ว่าจะมอง
ไปทางไหนของที่จอดรถ ก็ไม่มีรถที่ฉันคุ้นตาสักคัน ต้องเลิกหวังสินะ

“ขับเร็วไม่ได้นะ พี่เมารถ” ฉันบอกอายขณะก้าวขึ้นรถของเขา

ปกติฉันไม่ใช่คนเมารถง่ายอะไร แต่วันนี้ดื่มไปหนึ่งแก้ว อาการเลย
ไม่ค่อยดีเท่าไร เริ่มคลื่นไส้และเวียนหัวนิดๆ แต่ฉันไม่อยากให้เขารู้ว่าฉัน
เป็นพวกคออ่อน ถึงจะพอไว้ใจได้ แต่เขาก็เป็นผู้ชายอยู่ดี

“ครับๆ รับรองว่าไม่เกินแปดสิบแน่นอน”

“ช่วยไปส่งที่...นี่นะคะ” ฉันยื่นโทรศัพท์ให้อาย เป็นกุเกิลแมปที่พร้อมนำทางแล้ว ฉันก็เป็นหนึ่งในสมาชิกของพวกชะนีที่ชอบหลงทางและมีปัญหากับแผนที่ ดีที่เทคโนโลยีช่วยเราไว้

“โห พร้อมมาก”

ฉันยกคิวให้อายหนึ่งทีด้วยความภาคภูมิใจ ก่อนจะเอนตัวเอาหัวพิงข้างรถแบบไม่พูดไม่จา

หลังจากอายออกรถมาได้สักพัก เราไม่ได้คุยอะไรกันมากนัก อีกทั้งอาการมึนหัวของฉันที่เริ่มจะเป็นมากขึ้นทำให้ฉันต้องเอนหลังพิงเบาะจนอายุถึงกับหัก

“โหวมัยครับ ผมขับช้ากว่านี้ได้นะ” อายซึ่งยังคงเข้าใจว่าฉันมารถอยู่ตามด้วยความเป็นห่วง

“ไม่เป็นไรค่ะ เดี่ยวก็ถึงแล้ว”

“ครับๆ ไม่ไหวยังไงกับอ่ะครับ” น้ำเสียงของอายแฝงไปด้วยความเป็นห่วง

หลังจากนั้นไม่นาน รถก็มาจอดหน้าคอนโดของฉันจริงๆ วันนี้ตั้งใจว่าถ้าพีเจไปส่งจะให้ไปส่งที่บ้าน เพราะบ้านอยู่ไกล ต้องออกไปนอกเมือง จะได้อยู่ด้วยกันสองต่อสองนานๆ แต่ดันผิดแผนเสียนี้ เลยต้องเลือกกลับมานอนคอนโดแทน

คอนโดของฉันนอกจากจะอยู่ใกล้ที่ทำงานพีเจแล้ว ยังอยู่ใกล้คอนโดที่เจด้วย ทั้งหมดนี้เกิดจากความตั้งใจของฉันล้วนๆ ไม่ได้บังเอิญแต่อย่างใด พีเจเข้าออกคอนโดฉันค่อนข้างบ่อย เพราะต้องคอยมารับมาส่ง ตามคำสั่งแม่ภาบ้าง หรือติดตามกับจินบ้าง จนพีเจ ปรก. เข้าใจว่าเขาเป็นแฟนฉัน ก็ดีฉันก็อยากให้เป็นแบบนั้น

ส่วนฉันก็แอบมีคีย์การ์ดห้องพีเจ โดยอาศัยความร่วมมือจากจิน บางที่เป็นห่วงเขาใจ กลัวจะไม่มีคนดูแล เขากลับมองว่าฉันยังไม่เข้าเรื่อง ถึงอย่างนั้นฉันก็ไม่คืนคีย์การ์ดให้เขาอยู่ดี

“ขึ้นห้องไหม้มั้ยครับ ผมช่วยมั้ย”

“ไม่เป็นไรค่ะ สบายมาก” ฉันรีบส่ายหน้าและโบกมือปฏิเสธ คงดูไม่ดีถ้าฉันให้ผู้ชายขึ้นไปบนคอนโด...ถ้าคนคนนั้นไม่ใช่พี่เจ

“โอเคครับ ไหวก็ไหว ถ้าถึงห้องช่วยโทร. มาบอกที่เบอร์นี้นะครับ”
อายกกดเบอร์รีใส่โทรศัพท์ฉันแล้วส่งคืนให้

“ขอบคุณมากค่ะ” ฉันขอบคุณอายอย่างจริงใจที่อุตส่าห์มาส่งฉันกลับห้องอย่างปลอดภัย

ฉันโบกมือลาเขาขณะที่เขาขับรถออกไป แล้วมองหาวาฬี่เจจะมาโผล่แถวนี้มั้ย แต่สภาพตอนนี้คือตึกแล้ว มีแค่พี่ ปรก. ที่นั่งเฝ้าป้อมตรงทางเข้าคอนโด สุดท้ายฉันก็ตัดสินใจ หอบสังขารตัวเองขึ้นห้องทั้งที่เวียนหัวอยู่

ระหว่างทางขึ้นห้อง เนื่องจากตอนนี้เลยเที่ยงคืนแล้ว ทำให้บรรยากาศค่อนข้างเงียบ แต่เนื่องจากค่อนข้างคุ้นเคย ฉันจึงไม่ได้กลัวอะไร ฉันกดลิฟต์ไปที่ชั้น ๒๑ ด้วยความเคยชิน ที่อยู่สูงเพราะฉันรู้ว่าวิวสวยดี

ห้องฉันอยู่ห่างจากลิฟต์ไม่มากนัก เมื่อเปิดประตูเข้าไปในห้อง ฉันรีบตรงไปที่โซฟาและหิ้งตัวลงนอนทันที ไม่แปลกใจที่เครื่องดื่มแค่แก้วเดียวส่งผลต่อฉันอย่างมาก ปกติฉันจะเลือกมาเฉพาะวันที่พี่เจอยู่ด้วย เขามีวิธีดูแลฉันตอนเมาได้ดีที่สุด เขามีสูตรแก้เมาลับเฉพาะที่ฉันไม่เคยคิดอยากรู้ อยากให้เขาทำให้มากกว่า แต่วันนี้ไม่มีเขา ก็เลยหนักแบบนี้ละ

ความรู้สึกตอนนี้คือพะอืดพะอม เวียนหัวเหมือนจะอ้วกแต่ก็ไม่ออก แถมยังปวดท้องนิดๆ

ฮือ...ทรมานจัง รู้แบบนี้กินเพิ่มอีกแก้วหนึ่งก็ดี จะได้หลับไปเลย
ขณะที่กำลังทุกข์กายทุกข์ใจจากผลของการดื่มอยู่นั้น กริ่งหน้าห้องก็ดังขึ้น

ใครนะมากดกริ่งกลางตึกแบบนี้ หวังว่าจะไม่ใช่พวกมิจฉาชีพนะ แต่คอนโดนี้ความปลอดภัยค่อนข้างสูง น่าจะเป็นคนในด้วยกันมากกว่า

เสียงกริ่งเงียบไปสักพัก เพราะกว่าฉันจะลุกจากโซฟาได้ต้องใช้เวลา

พอสมควร ยิ่งตอนที่นอนลงไปแล้วลุกขึ้นมาใหม่ ทำให้ฉันหน้ามืดจนเกือบล้มลงไปกองที่พื้น

หลังจากที่อาการหน้ามืดดีขึ้น เสียงกริ่งดังขึ้นอีกครั้งเหมือนจะเตือนว่าผู้มาเยือนของฉันยังยืนรอกอยู่หน้าห้อง ทำให้ฉันต้องจำใจก้าวเท้าไปหน้าประตู

ภาพที่ปรากฏบนจอมอนิเตอร์ตรงประตูไม่ใช่ใครที่โหด แต่เป็นพี่เจที่ยืนจ้องประตูด้วยสีหน้าบอญญไม่รับ การได้เห็นเขามาในหน้าประตูห้องทำให้ฉันแทบอยากเดินไปหาแอลกอฮอล์กรอกปากอีกสักหน่อยเพื่อให้เขามากขึ้นไปอีก

ฉันไม่รอช้า รีบเปิดประตูต้อนรับเขาทันที

“มาได้ยังไงคะ” เพราะความชัดเจนที่เขามาถึงที่ ทำให้ฉันคิดอะไรไม่ออกและถามคำถามโง่ๆ ออกไป

พี่เจขมวดคิ้ว สีหน้าเขาดูเหมือนไม่พอใจอะไรสักอย่าง แต่อะไรล่ะ นี่ฉันยังไม่ได้ทวนอะไรเขาเลยนะ

“ก็รู้ว่าจะต้องเป็นแบบนี้ทำไมยังกิน ดินะที่ไม่ได้มาจากไม่รู้สักตัวนะ” พี่เจเริ่มต้นบทสนทนากับฉันด้วยน้ำเสียงดุดัน “เกิดเจอคนไม่ดี เขาพาไปไหนต่อไหนแล้ว”

“ก็นึกว่าพี่เจจะมารับนี่คะ” ฉันก้มหน้าตอบเสียงอ่อย

“แล้วถ้าพี่ไม่ว่าง พี่ไม่อยู่ มาไม่ได้ จะทำไง”

พี่เจดูหงุดหงิดเอามากๆ เสียงของเขาเริ่มดังจนฉันกลัวว่าห้องอื่นจะได้ยิน เลยดึงเขาเข้ามาในห้องและปิดประตู ก่อนจะหันมายิ้มแฉ่งให้อีกครั้ง

“แต่พี่ก็มาแล้วไงคะ”

Jay's talk

“แต่พี่ก็มาแล้วไงคะ”

ผมแทบอยากจับคนตรงหน้ามาตีให้กันลาย ถ้าไม่คิดว่าเธอจะหาว่าผมลวนลามแล้วฟ้องแม่ และจบลงด้วยการแต่งงาน เธอทำแบบนั้นแน่ๆ ผมรู้จักเธอดี

ผมจ้องหน้าแม่ตัวต้อย่างจะกินเลือดกินเนื้อ มันยังน้อยไปด้วยซ้ำ ควรกินกระดูกเธอเข้าไปด้วย ความตื้อดึงของเธอทำให้ผมรู้สึกหงุดหงิด

ช่วงเย็น แม่โทร. มาบอกผมว่าให้ไปรับเธอหลังจากที่เธอไปสังสรรค์กับเพื่อนร่วมงาน มันเป็นแบบนี้มาตั้งแต่ไหนแต่ไร เธอเป็นเหมือนน้องสาวอีกคนที่ผมต้องคอยดูแล ไม่ต่างกับจินน้องสาวแท้ๆ ของผม

ผมไม่ได้หงุดหงิดที่ต้องไปรับเธอ แต่หงุดหงิดที่เธอเล่นอะไรไม่เข้าท่า เธอพยายามให้ผมหึง บอกเลย ไม่มีทาง

ตอนที่เข้าไปรับ ผมเห็นเธอดื่มแค่ครึ่งแก้ว ผมคิดว่าเธอจะรู้ลิมิตตัวเอง เลยปล่อยให้เธอเล่นแผนหึงหวงอะไรนั่นไป อายก็ดูเป็นคนดี

ถ้าจำไม่ผิด น่าจะเป็นน้องของเพื่อนผมสักคน ปล่อยให้เธอกลับกับเขาก็ไม่น่าจะมีปัญหาอะไร แต่ด้วยความที่กลัวแม่ด่า ผมจึงแอบมองเธออยู่ลึกลับเพื่อให้แน่ใจว่าเธอจะกลับอย่างปลอดภัย ที่ไหนได้ เธอกลับดื่มเข้าไปอีก

ตอนที่มะปรางกับจินอายุสิบแปด สองคนนั้นมีความอยากรู้อยากเห็นแบบเด็กๆ ว่าดื่มเหล้าแค่ไหนถึงจะเมา เธอสองคนไม่เคยดื่มด้วยซ้ำ สุดท้ายก็ต้องมารบเร้าให้ผมพาไปลอง โดยมีมะปรางเป็นตัวตั้งตัวตี

ผลจากการลองครั้งนั้นทำให้รู้ว่าจินเป็นคนคอแข็งมาก ถึงแม่เธอจะไม่ชอบพวกแอลกอฮอล์ก็ตาม ตรงกันข้าม มะปรางกลับเป็นพวกคออ่อน เธอดื่มได้มากที่สุดคือครึ่งแก้ว ถ้ามากกว่านั้นเธอจะเริ่มเมา และถ้าสองแก้ว เธอจะสลบ

อาการเมาของมะปรางมีหลายแบบมาก ตั้งแต่โวยวาย ร้องไห้ พุดจาไร้สติ หรือแม้แต่เวียนหัวคลื่นไส้ บางครั้งก็ปวดท้องด้วย ไม่ว่าอาการไหนๆ เธอก็ทรมาณทั้งนั้น ทำให้ผมต้องหาวิธีแก้มาให้เธอจนได้

วิธีแก้เมาของมะปราง จะเรียกว่าเป็นงานวิจัยเลยติ่มมัย ผมลองมาตั้งแต่วิธีธรรมชาติพวกดื่มน้ำเปล่า น้ำขิง กาแฟ ซึ่งไม่ช่วยอะไรเลย สุดท้ายมีวันหนึ่งที่ผมลองเอาทุกอย่างในตู้เย็นบ้านมะปรางมาผสมรวมกัน ไม่ว่าจะเป็นโยเกิร์ต มะนาว สาระแหน่ (ที่เธอเรียกว่ามินต์) แล้วก็นมสด ให้เธอดื่ม เธอกลับดีขึ้นอย่างไม่น่าเชื่อ เธอจึงเรียกมันว่าสูตรลับ

แต่วันนี้คืออะไร ที่เธอดื่มเกินลิมิตทั้งที่รู้ว่าจะไม่ดื่ม

สุดท้ายผมต้องมาลาบารอจนกว่าเธอจะกลับ และต้องขับรถตามเธอมาถึงที่ นี่ไม่นับที่ผมต้องไปหาซื้อมะนาวกับใบสาระแหน่ตอนเที่ยงคืน มาชงเครื่องดื่มแก้เมาให้เธอด้วย!

ผมมองมะปรางที่ยืนผืนยิ้มให้ผมอยู่ ผมรู้ว่าการของเธอดี นี่ไม่ใช่ครั้งแรก

“ยืนไม่ไหวก็ไปนั่งตรงนั้น”

มะปรางนั่งลงที่โซฟาอย่างว่าง่าย เรียกวานั่งติ่มมัย เธอแทบจะล้มลง

ตรงนั้น คิ้วขมวดพร้อมกับเอามือกุมท้อง ปวดท้องด้วยละสิ

“มะปรางรอกินสูตรลับของพี่เจแล้วละ” เธอทำเสียงออดอ้อนพร้อมกับส่งยิ้มที่เธอคิดว่าดูน่ารักมาให้ผม ขณะที่ผมกำลังเปิดตู้เย็นหาโยเกิร์ตและนมที่มักจะมียืดตู้เย็นของเธอเสมอ

มันใช้มัย! ควรจะปล่อยให้ทรมานอยู่แบบนั้น

“แล้วถ้าพี่ไม่ตามมาจะทำไง” ผมส่งสายตาดูกลับไปให้เธออีกครั้ง สิ่งที่เราควรทำคือสำนึก

“มะปรางคงต้องทรมานไปจนเช้าวันพรุ่งนี้” เธอทำเสียงสลดลงเล็กน้อย พร้อมกับส่งสายตาละห้อยกลับมา

เป็นอย่างไรที่เธอพูด ก่อนที่ผมจะค้นพบสูตรนี้ เธอเคยเวียนหัวจนข้ามวัน หรือไม่ก็ปวดท้องจนกินไม่ได้ แม้แต่จินซึ่งเป็นหมอก็ยังอธิบายไม่ได้ว่าเกิดจากอะไร นี่สมเพชหรือกระทั่งได้ตามมา

ผมเมินหน้าหนีจากมะปรางก่อนที่จะโมโหไปมากกว่านี้ ไม่รู้จักดูแลตัวเองเลยจริงๆ

มะปรางมีโยเกิร์ตเติมตู้เย็น ส่วนมากเป็นรสธรรมชาติหวานน้อย เพราะสูตรลดน้ำหนักอะไรสักอย่างของเธอนั่นละ และนมจืดไขมันต่ำ ผมใส่ทุกอย่างลงในเครื่องปั่น แล้วปั่นโดยไม่ต้องใส่น้ำแข็ง ดินะที่ยังมีซูเปอร์มาร์เกตที่เปิดยี่สิบสี่ชั่วโมง มะนาวนี้หาไม่ยากเท่าไร แต่สระไหนี่ลืต้องวนหาตั้งสี่ห้าที่

“อ้าว รีบกิน แล้วไปนอนเลย” ผมยื่นแก้วน้ำฟิสตารันให้มะปราง ไม่เคยคิดจะชิมด้วยซ้ำว่ารสชาติเป็นยังไง แต่ก็ดูเธอจะกินได้ปกติดี

“อยู่เป็นเพื่อนมะปรางได้มัยคะคืนนี้”

มะปรางซ้อนตาขึ้นมองผมพร้อมกับทำหน้าน่าสงสาร ผมรู้หรือว่าซ้อมมา

“ไม่ได้ รีบกิน พี่จะได้รีบกลับ” ผมตอบขณะเดินกลับมาจัดการทำความสะอาดครัวให้เธอ

“นะคำ เหมือนมะปรางจะเป็นมากกว่าครั้งก่อนๆ อือๆ ปวดท้องจังเลย” มะปรางเอามือกุมท้องทำตัวอพร้อมกับร้องครวญคราง

ผมเหล่มองมะปรางอีกครั้งด้วยความสงสัย นี่ตกลงทุกวันนี้มะปรางได้รับบททางเอกจริงๆ หรือ ผมว่าเธอเหมาะกับบทนางร้ายมากกว่าเสียอีก

เมื่อเห็นว่าผมไม่มีท่าทีจะเปลี่ยนใจ สุดท้ายเธอก็เผยไต้ออกมา

“โอเคๆ ไม่ปวดขนาดนั้น แต่อยู่เป็นเพื่อนได้มั้ยคะ”

“...”

“นะคะ”

“ห้ามมาแตะต้องตัวพี่ เข้าใจมั้ย”

END Jay's talk

หลังจบประโยคนั้นของพี่เจ ฉันก็ยิ้มกว้าง ถึงเขาจะบอกไม่ให้แตะตัว แต่ก็ไม่ใช่ปฏิเสธ แปลว่าฉันจะยอมอยู่เป็นเพื่อนสินะ

“ดีใจจังเลยคะ อ๊ะ!”

เพราะดีใจมากจนลืมหัด ทำให้ฉันลุกขึ้นอย่างรวดเร็วเพื่อจะวิ่งไปหาเขา โดยลืมหัดไปว่าสังขารยังไม่เอื้อ ฉันจึงหน้ามืดล้มลงไปกองที่พื้น

“จะวิ่งมาทำไมล่ะเนี่ย” พี่เจเดินเข้ามาดูสภาพฉันพร้อมกับส่ายหน้าด้วยสีหน้าเอือมระอา ก่อนจะซ้อนตัวฉันขึ้นมาอยู่ในอ้อมแขนของเขา

ตึกตักๆ

“เจ็บมั้ยล่ะ”

“มะ...ไม่ค่ะ”

หัวใจเต้นแรงอีกแล้ว ชอบจังเวลาที่พี่เจใจดีแบบนี้ ถึงแม้จะดูไม่เล็กก็เถอะ

พี่เจอุ้มฉันไปที่ห้องนอน ดูเขาต้องใช้สมาธิในการเปิดประตูเพราะอุ้มฉันอยู่ ฉันจึงอาศัยจังหวะนี้ขอโทษเขาเสียเลย

“น้อยๆ น้อยๆ” พี่เจส่งเสียงดูอย่างรู้ทัน “บอกไม่ให้แตะตัวไง”

“ที่พี่ยังมาอุ้มมะปรางเลย” ฉันพูดทั้งๆ ที่ชอบเขาอยู่อย่างนั้นไม่ยอมห่าง

และยังไม่ทันจบประโยคดี เขาก็โยนฉันลงบนเตียง
ตูบ!

“โอ๊ย พี่เจอว่า” ฉันบ่น ไม่ได้เจ็บเพราะเขาไม่ได้โยนแรงอะไร แต่บ่นเพราะเสียต๋ายที่ต้องออกจากอ้อมอกเขา

“นอนไปเลยนะ แล้วทีหลังก็อย่าทำแบบนี้อีก” พี่แย่งครองรักษาความดูไว้เป็นอย่างดี ซอฟต์โชนสักนิดก็ไม่ได้

“เจ้าคะ คุณพี่” ฉันรับคำหยอหยๆ ด้วยสำนวนยอดดุษิตที่ติดมาจากรดรงค์ ถึงแม้ในใจจะคิดว่าถ้ามีโอกาสก็จะทำอีกอยู่ดี

พี่เจส่ายหน้าอีกครั่งก่อนจะเดินออกจากห้องไปแบบไม่ยדי เล่นตัวหลงรักฉันเมื่อไหร่จะเล่นตัวคืนบ้าง คอยดูสิ เซอะ!

หลังจากพี่เจออกไป ด้วยความที่ยังมีนัยๆ ถึงแม้ว่าการปวดท้องและอาการเวียนศีรษะจะดีขึ้นบ้างแล้ว ฉันจึงหลับตานอนทันที

เช้าวันต่อมา ฉันลืมตาขึ้นตอนที่เริ่มมีแสงส่องเข้ามาในห้อง มองนาฬิกาก็พบว่าเกือบเก้าโมงแล้ว อาการเวียนศีรษะรวมทั้งอาการปวดท้องเมื่อคืนหายไปหมดแล้ว เนื่องจากต่ายไม่ค่อยสู้แสงเท่าไร ทำให้ฉันต้องหรีดตาเพื่อปรับสมดุล

เมื่อกวาดตามองไปรอบๆ ห้องนอนก็ไม่เห็นแม้แต่เงาของพี่เจ คงหนีกลับไปตั้งแต่เมื่อคืนสินะ รู้จริงจะกอดไว้ไม่ปล่อยเลย

เพราะว่าเมื่อวานปิดทองไปแล้ว แถมวันนี้ยังเป็นวันเสาร์ ทำให้วันนี้ว่างจนไม่รู้จะว่างยังไง ฉันกะว่าสายๆ จะโทร. หาจินอีกทีเพื่อออกไปเดินชอปปิงกัน

เมื่อคืนฉันหลับไปทั้งๆ ที่ยังไม่ได้อาบน้ำแรงแรงฟัน ก็ารู้สึกเหม็นตัวเองอยู่หน่อยๆ ฉันเลยไม่รอช้า เข้าห้องน้ำไปจัดการตัวเอง นี่ถ้ามีคนรู้

คงเอาไปเขียนข่าวได้ห้าหน้าสิบหน้าว่ามะปรางคนนั้นนอนอมซี่ฟันได้ทั้งคืน

ฉันแต่งตัวเสร็จหลังจากเวลาผ่านไปเกือบหนึ่งชั่วโมง คนสวยก็ต้องแต่งตัวนานอย่างนี้ละ วันนี้ฉันคงไม่มีหวังจะได้เจอพี่เจอีกหลังจากสร้างความปวดหัวให้เขาเมื่อคืนนี้ คาดว่าพี่เจคงหนีไปตอนที่ฉันหลับ และคงหลบหน้าฉันทั้งวัน ถือว่าเป็นการขอบคุณที่เมื่อคืนเขาช่วยฉันไว้ จะไม่ไปกวนสักหนึ่งวันแล้วกัน

เมื่อออกจากห้องนอน ฉันยังแอบหวังนิดๆ ว่าจะเจอพี่เจที่โต๊ะอาหารหรือโซฟา แต่ไม่ว่าจะมองไปส่วนไหนของห้องก็ไม่เห็นวีแววของสิ่งมีชีวิตเลยสักนิด เฮ้อ...หนีไปจริงๆ ด้วย

แต่ถอนหายใจยังไม่สุดดี สายตาของฉันก็พลันไปสะดุดกับถ้วยโจ๊กบนโต๊ะพร้อมกระดาดช้อน

ตื่นสายมากกกก ไปละ มีประชุม

ก็ชอบเป็นแบบนี้ จะไม่ให้รักได้อย่างไร

ฉันนั่งกินโจ๊กที่พี่เจซื้อไว้ให้ มันค่อนข้างเย็นจนชืด แต่ไม่รู้ทำไมฉันถึงรู้สึกว้าวใจถ้วยนี้อร่อยที่สุดเลย กินเพลินๆ ก็หมดถ้วยจนได้

ฉันหยิบโทรศัพท์ขึ้นมา ตอนแรกว่าจะโทร. หาจิน แต่นึกขึ้นได้ว่าเมื่อคืนจินอยู่เวร จินเป็นคนดวงเย็น อยู่เวรดีๆ ที่ไร้มักไม่ค่อยได้นอน และตอนกลางวันเธอมักจะคุยไม่รู้เรื่อง การโทร. หาเธอตอนนี้จึงเป็นเรื่องไร้ประโยชน์มากๆ อย่าหวังจะชวนนางออกไปไหนเลย

แต่ไม่ทันได้วางโทรศัพท์ลง มันก็ลั่นขึ้นมาเสียก่อน

ครี๊ด...ครี๊ด...

เจ๊อ้อแอ้

“คะเจ้ ว่าไง” ฉันรับสาย นี่เจ๊แกลสร้างมาแล้วหรือ เมื่อคืนน่าจะหนักเลยนะนั่น

“มะปราง เห็นข่าวยัง” เจ๊อ้อแอ้เรียกฉันเสียงสูง เธอมักส่งเสียง

แบบนี้เวลามีเรื่องอะไรสักอย่าง

“ยังเลยเจ้ เพิ่งตื่นไม่นานเนี่ย” วันนี่ยังไม่ทันได้ทำอะไรด้วยซ้ำ ออย่า
ว่าแต่ดูข่าวเลย

“ดูเดี๋ยวนี้เลย หนูไปสร้างข่าวอะไรไว้ นี่เจ้ต้องแก้ให้มัย”

เจ้ออแอ่นนอกจากจะดูแลฉฉเรื่องงานแล้ว อีกหน้าที่ที่สำคัญของเจ้คือ
เรื่องข่าว ปกติฉฉไม่ค่อยมีข่าวฉฉอะไรอยู่แล้ว นอกจากเรื่องพีเจที่ฉฉตั้งใจ
เป็นข่าวเต็มที่ แล้วจะเรื่องอะไรล่ะ

“แคปมาแล้วกันนะคะ เดี่ยวอ่าน” เพราะไม่รู้ว่าจะต้องไปอ่านจากแหล่ง
ไหนดี ฉฉเลยยกหน้าที่ให้เจ้ออแอ่นเป็นคนจัดการ

“ไม่เกินสองนาที่ เปิดอ่านเลยนะฮะ”

เจ้ออแอ่นกดตัดสายอย่างรวดเร็ว ฉฉจึงเปิดกล่องข้อความเพื่อรอดู
ข่าวที่เจ้ออแอ่นจะส่งมาให้ ข่าวอะไรขนาดนั้น ปกติไม่น่ามีนี่

‘คู่จิ้นใหม่ล่าสุดแห่งวงการ ปาลิน-ชวิน’

‘ส่งกันถึงห้อง อายแอบคมมะปรางหลังถ่ายละครร่วมกันเรื่องล่าสุด’

‘ปาลิน-ชวิน สวิตกลางผ้าห่มซู้ดดัง หวานชะไม’

ข้อความที่มาพร้อมกับภาพที่ฉฉนั่งคุยกับอาย ภาพก่อนขึ้นรถ รวม
ทั้งภาพที่อายมาส่งฉฉที่คอนโด นักข่าวนี้ก็จินตนาการเก่งกันจริงๆ ส่งถึง
ห้องที่ไหนกัน แล้วที่พีเจเขานอนที่ห้องฉฉทั้งคืน ทำไมไม่เอามาทำข่าว!

อยากทำข่าวนี้อีกทำไป ดีเหมือนกัน รอดูซิว่าพีเจจะทำยังงี้

MPng : ไม่ต้องแก้ข่าวคะเจ้ ปล่อยไป

OrAe : เอาจิ้นเหรอ

MPng : น่าสนุกดีออกเจ้

OrAe : เอาอีกเฮา

หลังจากเก็บโทรศัพท์ลง ฉฉทบทวนสิ่งที่ตัวเองทำอีกรอบ คิดว่าควร
จะคุยกับอายหน่อยแล้วกัน ฉฉไม่รู้ว่าจะคิดอะไรกับฉฉมัย ถ้าเขาไม่คิด
ก็ดีไป แต่ถ้าคิดเราคงต้องคุยกันหน่อย ฉฉไม่ชอบให้ความหวังใครเท่าไร

คิดได้ตั้งนั้นฉันก็หยิบโทรศัพท์ที่ขึ้นมาอีกครั้ง กดเบอร์ที่อายุให้ไว้เมื่อวาน
จริงสิ เมื่อวานก็ลืมโทร. บอกเขาเนี่ย

“สวัสดีครับ” เสียงของอายดังมาจากปลายสาย

“พี่มะปรางเองนะ”

“พี่มะปราง เมื่อคืนเป็นยังไงบ้างครับ ดีขึ้นมั้ย”

“ดีแล้วค่ะ ขอโทษที เมื่อคืนหลับไปเลย คงไม่ได้รอใช้มั้ย” ถ้าเขารอ
ฉันคงรู้สึกผิดอยู่หน่อยๆ

“ถ้าบอกว่ารอล่ะครับ”

“ก็ขอโทษละกันนะ” ฉันขอโทษเขาอย่างจริงใจ เข้าใจอารมณ์คนเวลา
เป็นห่วงอยู่เหมือนกัน

“ล้อเล่นครับ ผมก็หลับเหมือนกัน” น้ำเสียงสบายๆ ของอายทำให้ฉัน
รู้สึกสบายใจขึ้นมาหน่อย

“เห็นข่าวมั้ย”

“ข่าวคุณจันนะเหรอครับ อ่าๆ” อายดูไม่ได้ใส่ใจสิ่งที่เกิดขึ้น ซึ่งก็เป็น
เรื่องดี

“นั่นแหละ ไม่ได้คิดมากใช้มั้ย”

“ไม่นะครับ ไปไหนกับใครก็เป็นข่าวอยู่แล้ว เรื่องปกติ”

“แต่ก็ไม่ได้คิดอะไรกับพี่ใช้มั้ย” ฉันตัดลิ้นใจถามออกไปตรงๆ

“อ่าๆๆ พี่มะปรางทำไมถามตรงแบบนี้ล่ะครับ” อายตอบกลับมา
พร้อมเสียงหัวเราะ

“ตกลงว่าไง” ฉันถามเขาซ้ำอีกครั้งเมื่อยังไม่ได้คำตอบที่ต้องการ

“ตอนนี้ยังครับ ไว้คิดแล้วจะบอก” อายตอบมาตามตรงเช่นกัน

“ไม่ต้องคิดอะดีแล้ว”

“นี่ออกหักตั้งแต่ยังไม่คิดจะเริ่มเลยเหรอครับ อ่าๆ”

“ถ้าไม่ติดอะไร คือว่า...” ถึงแม้จะตัดไฟแต่ต้นลม แต่ฉันก็ยังมึนเรื่อง
ที่ต้องขอร้องเขาอยู่

“ว่าอะไรครับ”

“ช่วยเป็นข่าวกันแบบนี้สักพักได้มั๊ย”

๕

หลายวันต่อมา

หลังจากที่ขอร้องอายุไปวันนั้น เขาก็หิวเราอยู่เกือบนาที่ เหมือนเขาจะเข้าใจนะว่าฉันทำไปเพื่ออะไร และเขาก็ตอบตกลงโดยการบอกว่าจะไม่แก้ข่าวแล้วกัน บวกกับเรามีข่าวเพิ่มทุกครั้งที่ย่อถ่วงร่วมกัน ส่วนพี่เจ็กก็ไม่ได้มีปฏิกิริยาใดๆ กับข่าวที่เกิดขึ้น แทบไม่ได้เจอกันด้วยซ้ำตั้งแต่คืนนั้น จะมีก็แต่ฉันแอบไปซิงกาเพี้ยนไว้ให้เขาช่วงบ่ายแล้วฝากพี่ยาไว้ให้เขา

เขาไม่เคยรู้ด้วยซ้ำว่ากาเพที่เขาดืมช่วงบ่ายแทบทุกวันเป็นฝีมือฉันจะบอกก็ไม่กล้า กลัวจะไม่ดีม และเหมือนช่วงนี้เขาจะยุ่งมากเป็นพิเศษ จึงไม่มีรายงานจากพี่ยาว่ามีผู้หญิงคนไหนมาที่ห้องเขาเลย และเพราะต้องโทรโมตละคร ฉันจึงไม่ได้ไปกวนใจอะไรเขาอีก

ช่วงนี้ให้อยู่สบายๆ ไปก่อนแล้วกัน วางเมื่อไหร่มะปรางจะไปหาณะคะ

ข่าวของฉันกับอายมีออกมาเรื่อยๆ เนื่องจากเป็นช่วงที่ละครใกล้ฉาย ละครเรื่องนี้ผู้จัดเส้นค่อนข้างใหญ่ ทำให้เราได้คิวฉายไม่นานหลังจากปิดกล้อง

ฉันกับยายไม่ได้คุยอะไรกันส่วนตัวอีก เขาก็ไม่ได้ติดต่ออะไรมา เราเจอกันเฉพาะวันที่มีงานโพรโมตละครหรือวันที่ไปให้สัมภาษณ์ตามรายการต่างๆ เนื่องจากละครที่เราแสดงกำลังจะออกฉายในอีกไม่กี่วันข้างหน้า

“ยินดีต้อนรับทุกท่านนะคะเข้าสู่รายการ *เดือนดาราว่าไรดี*” เสียงพีบี๊ก พรีกิดดังขึ้นขณะที่เรานั่งอยู่บนเก้าอี้

เดือนดาราว่าไรดี เป็นรายการโทรทัศน์ชื่อดังที่เรตติ้งค่อนข้างสูง โดย มีผู้จัดและพรีกิดคือพี่เจี๊ยะและพีบี๊ก ทั้งสองคนสนิทกับเจ้ออแอ่เป็นการส่วนตัว การได้มาโพรโมตละครในรายการนี้แน่นอนว่ามีผลต่อเรตติ้งของละครแน่นอน

“สวัสดีท่านผู้ชมทางบ้านและในห้องส่งนะคะ วันนี้เรามีแขกรับเชิญพิเศษสองท่านจากละครฟอร์มยักษ์ที่กำลังจะออกอากาศ คุณมะปราง ปาลิน รชกุล และคุณยาย ชวิน บริพจน์ คำ” พี่เจี๊ยะว่าต่อด้วยเสียงสดใสชวนฟัง

“สวัสดีค่ะ/สวัสดีครับ” ฉันและยายยกมือไหว้ผู้ชมในห้องส่งและหน้ากล้อง พร้อมกับส่งยิ้มไปรอบๆ

เสียงกรี๊ดในห้องส่งยังคงดังสนั่น แน่ใจว่ามากกว่าครึ่งต้องเป็นบรรดาแฟนคลับของยาย

“โอ้โฮ นี่กองเชียร์เสียงดังมากเลยนะคะ” พี่เจี๊ยะแซวยาย

“มะปรางยอมเลยคะ” ฉันร่วมวงแซวด้วย

“ฮ่าๆ ครับ” ยายค้อมศีรษะรับพร้อมกับหัวเราะด้วยท่าทางน่ารัก เรียกเสียงกรี๊ดจากแฟนคลับได้อีกครั้ง

“นี่เราจะได้คุณี่มาไม่ใช่ง่ายๆ เลยนะคะท่านผู้ชม เรียกได้ว่าสองคนนี่นี่คือทองทั้งคู่” พีบี๊กกลับมาพูดบ้าง สองคนนี่ทำงานเข้ากันได้ดีอย่างสิ้นสงสัย

“วันนี้เราจะมาสัมภาษณ์ถึงละครเรื่องใหม่ที่กำลังจะออกฉาย ชื่อเรื่องอะไรนะคะ” พี่เจี๊ยะส่งบทมาให้ฉันได้พูดบ้าง

“สายลับสายรักค่ะ”

“โอ้โฮ แค่อีกชีวิตติดตามแล้วนะครับ” พี่บ๊ีกว่าตามบท

“ไหนช่วยเล่าคร่าวๆ ได้มั้ยคะว่าเรื่องราวจะประมาณไหน”

“จริงๆ เป็นแนวโรแมนติก-คอมเมดี้ที่มีแอ็กชันนิดหน่อยครับ” อายตอบพี่เจียบตามสคริปต์ที่เตรียมมา เขาทำหน้าที่จริงจังเล็กน้อยแล้วยิ้มให้กล้อง และทำให้ฉันค้นพบสัจธรรมว่า แค่ว่าหายใจเข้าก็ทำให้เกิดเสียงกรีดได้

“คืออารมณ์ประมาณว่าพระเอก อายนะคะ เขาเป็นสายลับที่ต้องมาสืบราชการลับ แล้วมาเจอกับมะปรางที่เป็นคู่หูคนใหม่ แล้วมันก็มีปมคติที่ต้องแก้ไปด้วยนะคะ” ฉันสบตาอายแล้วตอบตามสคริปต์ที่เจื้ออแอ้เป็นคนเตรียมให้ เหมือนจะมีแฟนคลับเห็นจังหวะที่เราสบตากัน และนั่นก็เรียกเสียงฮือฮาอีกครั้ง เห็นทีกระแสคู่จิ้นของเราจะแรงน่าดู

“โหย พุดชะพือยากดูเลย” พี่เจียบพุด

“ไหนมีใครอยากดูเบื้องหลังมั้ยครับ ขอเสียงในห้องส่งหน่อยครับ”

จบประโยคของพี่บ๊ิก เสียงผู้ชมในห้องส่งก็ดังขึ้นอีกครั้ง ทั้งเสียงกรีดและเสียงปรบมือ

“เสียงดังฟังชัดขนาดนี้แสดงว่าอยากดูกันจริงๆ งั้นเราไปชมวีทีอาร์กันเลยคะ”

พี่เจียบพุดก่อนที่ภาพในจอมอนิเตอร์จะปรากฏขึ้น

ภาพวีทีอาร์ที่ทีมงานเอามาโชว์มีทีเซอร์ของละครเล็กน้อย พร้อมทั้งเบื้องหลังที่มีฉากหลุดของฉัน อาย และนักแสดงคนอื่นๆ แต่ภาพที่เห็นได้บ่อยๆ คือภาพของฉันกับอายที่อยู่กันสองคน จริงๆ เราไม่ได้อยู่กันสองต่อสองหรอก แต่เขาตัดต่อให้ดูเป็นแบบนั้น ภาพเหล่านั้นยิ่งทำให้คนคิดไปกันใหญ่ว่าเราสองคนเหมือนจะคบกัน

จบในส่วนของภาพวีทีอาร์ที่ฉายไปกว่าสิบห้านาที พิธีกรก็กลับมาสัมภาษณ์เราอีกครั้ง

“ແหม บรรยากาศการทำงานน่ารักมากๆ เลยนะคะ”

“น่ารักค่ะ พี่ๆ ทีมงาน นักแสดงทุกคนน่ารักจริงๆ”

จะว่าไปแล้วฉันชอบการทำงานของทีมงานเรื่องนี้มากเลยละ ตั้งแต่ผู้จัดยันคนจัดไฟ ทุกคนรู้หน้าที่ของตัวเองเป็นอย่างดี ตรงเวลา เรื่องดรามานอกกองถ่ายแทบไม่มี ต้องขอบคุณเจ๊อ้อแอ้ที่ทรงงานดีๆ ให้ฉันเสมอ

“รวมทั้งพระเอกของเราด้วยใช่ไหมครับ” พี่บ๊ีกส่งยิ้มล้อเลียนให้ฉัน
นี่มันนอกบทนี่นา...

“อายเขาน่ารักค่ะ เก่งด้วย ช่วยให้งานราบรื่นได้มากเลยคะ แถมยังเป็นพี่รักของทุกคนในกองด้วยค่ะ เขานิสัยดี” ฉันตอบไปตามตรง เขาก็น่ารักจริงๆ โดยไม่ต้องสร้างกระแส

“แล้วว่าคุณนี่อะไรยังไงคะ” พี่เจียบหันไปถามอายบ้างพร้อมกับขยับเข้ามาใกล้ด้วยความอยากรู้ “เข้าใจว่าเรื่องนี้ทุกคนก็อยากรู้ใช่ไหมคะ”

เสียงเฮในห้องส่งดังขึ้นอีกครั้ง

“คุณจิ้นเหรอครับ จะว่ายังไงดีล่ะ” อายเย็บไปลักพักทำท่าคิด แค่คิดก็ยังหลอจ๊ะพ่อคุณ

“ตอนนี้เหมือนเป็นเพื่อนสนิทมากกว่าครับ” เขาตอบพี่เจียบ แต่หันมายิ้มให้ฉัน แหม ดีเนี่ยนเป็นเพื่อนเลยนะ แต่ก็ห่างกันแคปีเดียว เอ้า เพื่อนก็เพื่อน แต่ก็นับว่าอายตอบคำถามได้ดี พอตอบว่าเพื่อนสนิท คนจะคิดยังคิดต่อได้ โอกาสหน้าจะแก้ข่าวก็แก้ได้ง่ายอีกด้วย นับว่าเป็นการตอบที่ทั้งไม่ตอบรับแต่ก็ไม่ปฏิเสธจริงๆ เขาฉลาดจริงๆ

“เป็นไงละคะคุณผู้ชม เขาบอกตอนนี้เป็นเพื่อนนะคะ สาวๆ อย่างเรายังมีหวัง” พี่เจียบพูดต่ออย่างมีอาชีพ

ฉันกับอายได้แต่มองหน้ากันแล้วหัวเราะ ช่วยไม่ได้ ตอนนี้ยังแก้ข่าวไม่ได้ คิดอะไรก็คิดกันไป ไข่มะปรางเปิดตัวเมื่อไหร่จะเคลียร์ข่าวให้ชนะคะ

หลังจบงาน ฉันไหว้ขอบคุณพี่เจียบและพี่บ๊ีกที่อุทิศสัปดาห์เชิญฉันและอายมาร่วมรายการในวันนี้ ก่อนที่แต่ละคนจะแยกย้ายกันไป เหลือแค่ฉัน

ที่ยืนรอให้เจ้ออแอไปส่งที่บ้าน

“พี่มะปราง” อายซึ่งเพิ่งคุยกับพี่เจียบเสร็จเดินตรงเข้ามาหาฉัน

“ไ้ กลับเลยรีเปลา” ฉันทักอายสั้นๆ

“กลับเลยครับ เดี่ยวมีสัมภาษณ์นิตยสารต่อครับ” อายตอบ เขายกข้อมือขึ้นดูนาฬิกาแล้วพูดต่อ “ผมให้สัมภาษณ์ไปว่าเราเป็นเพื่อนกัน พี่โอเคใช้มั๊ย”

“โอเคๆ ตอบฉลาดมาก”

“ถ้าอย่างนั้น...ผมเรียกมะปรางเลยๆ ได้มั๊ยครับ”

เออเนอะ ก็มีเหตุผล เรียกพี่เดี๋ยวนักข่าวได้ยืนก็ถามกันพอดี ไหนบอกเป็นเพื่อนสนิท

“เอาลี”

อายยิ้มกว้างอีกครั้ง คนอะไรสติเสดตลอดเวลา

“ผมต้องไปแล้ว ไว้เจอกันครับ”

อายโบกมือลาแล้ววิ่งไปที่รถของเขาอย่างรวดเร็ว สงสัยจะรีบ เหลือแค่ฉันที่ยืนรอเจ้ออแอต่อ ไม่นานหลังจากที่เจ้ออแอเพื่อนร่วมวงการทั้งหลายเรียบริ้อย เราสองคนก็ไปที่รถของเจ้กัน

“กับน้องอายนี่ยังงั้นจะจับม่อปอ” เจ้ออแอถามด้วยความสงสัยหลังจากที่เรานั่งรถกันมาลั้กพัก

“ก็ไม่งงงนี่คะ”

“ก็เจ้เห็นยอมเป็นข่าวด้วย ปกติมีแค่คุณเจ”

อย่างที่เจ้พูด ฉันไม่ยอมมีข่าวกับผู้ชายคนไหนทั้งนั้น ไม่ว่าพวกเขาจะพยายามแค่ไหน มันคงเป็นจังหวะด้วยละที่อายมาเป็นข่าวตอนที่ฉันอยากประชดพี่เจ้ แถมอายก็ไม่ได้ดูที่นกระหายอยากเป็นข่าวกับฉันแบบผู้ชายพวกนั้น มันดูออกนะเรื่องแบบนี้

“เพื่อพี่เจ้จะหึงบ้างงั้นละ” สุดท้ายก็ตอบเจ้ไปตามตรง ฉันกับเจ้สนิทกันมาก ไม่เคยปิดบังอะไรกันอยู่แล้ว

“โอ...แม่คุณ แล้วเขามีปฏิกิริยาอะไรมั้ยน่ะ”

“มีค่ะเจ้”

“ว้ายตายแล้ว! คุณเจนี่นะคะ เขาหึงเหรอคะ ยังไง” เจ้ขึ้นเสียงสูง ด้วยน้ำเสียงตื่นเต้น

“เขาหายไป ไม่ได้ติดต่อกันมาจะสองสัปดาห์แล้วค่ะคุณเจ้ ฮือออ”

เจ้ออแอ่ตบเข่าฉาดแล้วว่าต่อ “ว่าแล้วเชียว คุณเจนี่นะคะจะไปหึงคุณมะปราง”

“เฝียะ!”

“อ๊อ!” เสียงร้องของเจ้ออแอ่นั้นละ หลังจากโดนหันพัดหัวไหลไป

“พูดดีๆ นะคะคุณอดีศักดิ์” ฉันเรียกชื่อเดิมของเจ้ด้วยน้ำเสียงเยียบเย็น

“ว้ายยย อ้ายยย น้องมะปรางจะมาเรียกเจ้แบบนี้ไม่ได้นะคะ เจ้เปลี่ยนชื่อแล้ว” เจ้ออแอ่แทบจะกรี๊ดเสียงแปดหลอดเมื่อได้ยินชื่อนั้น

“อดีศักดิ์”

“อ้ายยย อริสราคะ จะเรียกอะไรช่วยเกรงใจจมูกใหม่ของเจ้ด้วย”

“ฮ่าๆๆ จ้าๆ คุณอริสรา” ฉันทนกลืนขำท่าทางของเจ้ไม่ได้ สุดท้ายก็หัวเราะออกมา “แต่อย่ามาว่าพี่เจไม่หึงมะปรางนะคะ” จะกลับไปแก้กขริมอีกรอบก็ไม่ทันแล้ว เลยต้องพูดทั้งที่ขำนั้นละ

“ก็มันจริงนี่นา”

“อดีศักดิ์”

“อ้ายยย หึงก็หึงคะ แะเขาไม่แสดงออกเท่านั้นเอง” เจ้ออแอ่ส่ายหน้าก่อนจำใจพูด

“ดีมากค่ะคุณอริสรา”

หลังจบบทสนทนากับเจ้ออแอ่ ฉันก็ก้มหน้ามองข้อความที่ส่งให้พี่เจ เกือบสองสัปดาห์ที่ผ่านมา

MPng : กินข้าวรึยังคะ

MPng : ทำงานอยู่ใช้มีัยค์้า

MPng : มะปรางนอนแล้วน้ำ

บลาๆๆ ตอบมาอย่างมาก็แค่ 'อืม'

ถึงแม้จริงๆ เจ้จะพูดถูก แต่ฉันก็ไม่อยากฟัง บางทีคนเราก็ต้องการอะไรสนับสนุนจิตใจเหมือนกัน เพื่อเป็นการฆ่าเวลา ฉันจึงส่งข้อความไปหาอะไรคุยเล่นกับจินแทน

MPng : จินจำ เค้าเหงา

JIN : เป็นรายยย

MPng : ไม่เจอปี่เจมาจะสองวิกแล้ว

JIN : ไม่เคยจะคิดถึงเพื่อนหรอก พี่เจไม่คุยด้วยละสิ

MPng : คิดถึงเพื่อน คิดถึงเพื่อนตอนไม่มีผู้

JIN : คระ

JIN : นี่กำลังกลับบ้าน อยู่กับเจเนี่ย

MPng : พี่เจไปรับเธอ

JIN : อือ เห็นแม่บอกมีเรื่องจะคุย

JIN : อยู่ไหน

MPng : กำลังกลับบ้าน เจ้ออแอมาส่ง

MPng : ว่าแต่มีเรื่องอะไรเธอ พี่เจถึงกับไปรับ

JIN : ไม่รู้ ไม่ยอมบอก นิ่งเก๊กหล่ออ่านข่าวอยู่เนี่ย

JIN : แปลกดี เดียวนี้มีอ่านข่าวบันเทิงด้วย

MPng : จริงปะ เขามีทำที่ไรมะ

พอได้อ่านที่จินพิมพ์มาแบบนั้น หัวใจฉันก็พองยิ่งกว่าข้าวโพดคั่ว หรือเขาจะแอบตามข่าวแล้วนอน เลยไม่ยอมคุยด้วย แต่มันจะเป็นไปได้หรือ

JIN : ไม่มีอะ อ่านแป๊บเดียวแล้วก็เปิดผ่าน เปลี่ยนไปอ่านข่าวกีฬาแล้วเนี่ย

MPng : เฮอะ อุตส่าห์ดีใจ

JIN : ทำไม ไปสร้างมาอะไรไว้อีก

MPng : ป้าวาว

ฉันปฏิเสธไปเรื่อย เพราะรู้ว่ายังงั้นก็ไม้อ่านข่าวพวกนี้หรอก... ไม่ใช่
สิ ไม่ใช่แค่ข่าวตารา จะข่าวอะไรฉันก็ไม่สนใจทั้งนั้น

JIN : ใกล้ถึงบ้านละ ค่อยคุยกัน

MPng : Ok see ya

หลังจากที่คุยกับจินเสร็จไม่นาน รถของเจ้ออแอก็มาจอดหน้าบ้าน
ฉันพอดี

“ขอบคุณมากนะคะคุณ...”

“เรียกดีๆ นะยะ”

“คุณอริสรา” ฉันฉีกยิ้มกว้างให้เจ้ออแอหลังจากที่แกล้งเจ้ไปเมื่อครู
เจ้ออแอส่งสายตาค้อนให้ฉันก่อนจะพูดต่อ “พรุ่งนี้ช่วงเช้ามีถ่ายปก
นิตยสาร WELL นะจ๊ะ ส่วนบ่ายว่างจ๊ะ”

“ขอบคุณมากนะคะ เจ้ออแอสุดสวย” ฉันส่งสายตาออกอ้อนให้เจ้
ทำงานดีขนาดนี้ ไม่แกล้งแล้วจ้ “มะปรางเข้าบ้านละคะ”

“เจอกัน เจ้จะมารับเจ็ดโมงเช้านะ”

“ขอบพระคุณคะ” ฉันยกมือไหว้เจ้ออแอพร้อมกับย่อตัวลงจนแทบ
จะลงไปที่พื้น เจ้ออแอส่ายหน้าพร้อมกับหัวเราะเบาๆ ก่อนจะโบกมือลา
และขับรถออกไป

เพราะมีครอบครัวน่ารักแบบนี้ ทำให้ฉันอารมณ์ดีอยู่ตลอดเวลา จน
ลืมไปเลยว่ากำลังหงุดหงิดเรื่องพี่เจ จนกระทั่ง...

“อ้าว มะปราง วันนี้นอนบ้านเธอลูก” พ่อของฉันทักเมื่อฉันเดินเข้า
บ้าน

“สวัสดีค่ะป้า สุดสัปดาห์แบบนี้ก็ต้องมากินข้าวฝีมือแม่สิคะ” ฉันตอบ
พร้อมส่งรอยยิ้มให้ปะป้า บอกไว้เลยว่ามะปรางคนนี้อ่อนเก่งกับทุกคน...

ยกเว้นพี่เจ

“กลับทุกวันเลยก็ดี ป้ากับม้าคิดถึง”

ฉันเข้าไปกอดพุงกลมๆ ของปะป้าแล้วซบไหล่

“มะปรางก็อยากมาค่ะป้า แต่มันไปทำงานไม่ค่อยสะดวกเลยนี่คะ”

“มีหลานให้ป้าสิ ป้าจะได้เลี้ยงหลาน ไม่เหงา”

โอ้...ป้าคะ มะปรางพร้อมจะแยแล้ว เหลือพี่เจต่างหาก อันนี้คิด
ในใจ เตียวป้าจะรู้ว่าแรง

“แล้วได้คุยกับเจเขามักรึยัง” ปะป้าถามขณะเดินกอดคอกันไปที่ห้อง

อาหาร

“คุยที่ไหนล่ะคะ พี่เจยุ่งจะตาย” ฉันตอบปะป้าไปแบบนั้น แต่จริงๆ
ต่อให้ไม่ยุ่งเขาก็ไม่ค่อยคุยอยู่ดี

“อ้าวเธอ เตียวคงคุยมั้ง ไปกินข้าวกันดีกว่า” ปะป้าเปลี่ยนเรื่องเมื่อ
ถึงโต๊ะอาหาร วันนี้มะม้าลงมือทำเองด้วย

“มะปราง ม้าว่าหนูพอมไปแล้วนะ มากินนี่เลย ต้มยำขาหมู”

วันนี้มะม้าทำของโปรดของปะป้าทั้งนั้น ฉันไม่ค่อยชอบขาหมูเท่าไร
ไม่ใช่ว่ากลัวอ้วนอะไรนะ แต่ไม่ค่อยชอบหนังสัตว์หรือเนื้อติดมัน

“ขออย่างอื่นแล้วกันคะ อันนั้นยกให้ป้าเลย” ฉันบอกปิดต้มยำขาหมู
ของมะม้า สายตาเล็งไปที่อาหารอื่นแทน

ขณะที่เรากำลังกินอาหารกันอย่างมีความสุข โทรศัพท์ของฉันก็ดัง
ขึ้น

MyLove

“พี่เจ”